

รักอุ่น ว้าย ยัยเด็กเสิร์ฟ

น้ำสุวรรณ

รักอุ่นวัยเด็กเสิร์ฟ

ผู้แต่ง: น้ำสุวรรณ

จำนวน 133 หน้า

ราคา 99 บาท

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ปี พ.ศ.๒๕๓๗
ไม่อนุญาตให้คัดลอก ทำซ้ำ ดัดแปลง หรือสแกนเนื้อหา
ส่วนหนึ่งส่วนใดเพื่อสร้างฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์ หรือ
เผยแพร่ด้วยวิธีอื่นใด เว้นแต่ได้รับอนุญาตจากเจ้าของ
ลิขสิทธิ์เป็นลายลักษณ์อักษรแล้วเท่านั้น

Contacts

เฟซบุ๊ก: นวนิยาย น้ำสุวรรณ

เพจ: นวนิยาย by น้ำสุวรรณ

อีเมล : Namsuwan.nampaka@gmail.com

นิยาย
คืออาหาร

บทหน้าน้ำสุวรรณ

สำหรับน้ำสุวรรณ การเขียนนิยายคือความสุข ความสุข ไม่ได้อยู่ที่จำนวนผู้ซื้อ จำนวนผู้คนที่ชื่นชอบ แต่อยู่ที่หนึ่งคนอ่าน และเข้าใจสิ่งที่น้ำสุวรรณสื่อสาร

นิยาย คือ อาหาร เพราะแม่ค้าอย่างน้ำสุวรรณ ขายอาหาร=นิยาย ย่อมทำอาหารถูกปากทุกคนไม่ได้ แต่น้ำสุวรรณ เชื่อว่า อาหารทุกจานมีความอร่อยในตัวของมัน วัตถุดิบที่ใช้ แตกต่างกันไปตามแม่ค้า แต่ร้านของน้ำสุวรรณจะทำอาหารด้วยความสุข เพราะเชื่อว่าผู้ทาน...จะมีความสุขเช่นกัน

นิยายเหมือนเงาสะท้อนตัวตนผู้แต่ง ภายใต้ตัวอักษรบนเนื้อกระดาษมากมาย ตัวตนผู้แต่งล้วนสอดแทรกความเป็นตัวเองเสมอ เรื่องราวถักร้อยเป็นโครงเรื่องผ่านอักษร มโนภาพความคิดก่อเกิดด้วยจินตนาการ ตัวละครในเรื่องถูกสร้างด้วยอารมณ์ผู้แต่ง ย่อมคาดหวังการเข้าถึงของผู้อ่านในเรื่องราว

ล้านคนชมขึ้นไม่เท่าหนึ่งคนรัก

หมื่นคนชมชอบไม่เท่าหนึ่งคนเข้าใจ

น้ำสุวรรณ

-----ดินสอ-----

สวัสดิ์ทุกคน ฉันชื่อ 'ดินสอ' อายุยี่สิบปี สูงหนึ่งร้อยหกสิบห้า น้ำหนักตอนนี้เจ็ดสิบ ฉันอ้วนแต่อ้วนอย่างเดียวกองยังไม่พอ เมื่อชะตาฟ้ากำหนดให้ฉันมีฐานะทางบ้านจนด้วย

ยังน้อยไปอีกสินะ...ครอบครัวแตกแยก จะใช้คำว่าแตกแยกก็คงไม่เต็มร้อย ประมาณว่าพ่อแม่ไปด้วยกัน ส่วนฉันกับพี่สาวอยู่ด้วยกัน แต่ก็ไม่ค่อยอะไรเท่าไร เพราะโต ๆ กันแล้วดูแลตัวเองได้

พี่ธระ : ดินสอ! วันนี้มาสายจังวะ ชักช้านะเรา

ฉัน : โทษที่พี่ธระ รถติดอะคะ

พี่ธระ : เออ ๆ มาเช็ดโต๊ะเร็ว เดี่ยวร้านจะเปิดแล้ว

ฉัน : ค่ะ ๆ

ฉันทำงานที่ร้านเหล้า เป็นร้านนั่งจิบเหล้าเจียบ ๆ เปิดเพลงเบา ๆ ตามสไตล์เฮียเวหาเจ้าของร้าน และฉันก็แอบชอบเฮียเวหาด้วย

เฮียอายุประมาณยี่สิบสี่ปี เท่าที่ฉันแอบส่องเฟซของเฮีย เวหาก็เห็นว่าเฮียเวหายังเรียนอยู่ประมาณปีสี่ แต่เขาเปิดร้าน เหล้าเป็นธุรกิจของตัวเอง แม้จะเป็นร้านที่ไม่ได้ใหญ่โตมากแต่ก็เป็นร้านที่มีลูกค้าน้อยหลายคน รวมทั้งตัวฉันเขาไปด้วย

ฉันทำความสะอาดโต๊ะ จัดร้าน มันเป็นหน้าที่ของฉันที่ต้องรับผิดชอบ มันไม่แปลกหรอกสำหรับหน้าที่เหล่านี้ ก็หุ่นอย่างฉันเขารับเข้าทำงานก็ดีแล้ว ฉันก็ยังทำงานที่นี้ได้ไม่นานด้วย

ฉัน : เออ.....พีธีระ

พีธีระ : หี่?

ฉัน : วันนี้เฮียเวหามาไหม ?

พีธีระ : อีกละ! ถามหาเฮียเวหาอีกละ ชอบเฮียเวหาเหวอ ถึงถามหาเฮียเวหาได้ทุกวัน ฮะ

ฉัน : ปะ...เปล่า! ดินสอแค่ถามไปจั้นแหละ ถ้าเฮียเวหามา จะได้ทำตัวดี ๆ ไง

พีธีระ : แฮม~ ชอบเฮียเวหาก็บอกมาเหอะ ฮ่า ๆ !!!

ฉัน : ไม่ใช่ซะหน่อย..(///.)

เงินจนทำอะไรไม่ถูกเมื่อมีคนพูดแบบนี้ ใครจะไปกล้า
ยอมรับความจริงว่าชอบแล้ว และถึงบอกไปว่าชอบก็
คงถูกเมิน เพราะเสียหล่อขนาดนั้น

.... : พูดอะไรถึงกู ฮะ! ไข่รีระ เดียวนี่นินทากูเหวอ

ฉัน, พี่รีระ : ๐.๐ / ๐.๐ !!

ไม่ได้นินทาแต่ไม่รู้ว่าจะเสียมาตอนไหน แล้วนี่เสียมาได้ยิน
ตอนที่พี่รีระพูดหรือเปล่าอะ!!

พี่รีระ : ก็ดินสอนนะสิเสียเวหา.....

ฉัน : พี่รีระ อยะ.....

ฉันรีบเอามือปิดปากพี่รีระ กลัวเขาจะพูดอะไรออกไป พี่รี
ระเป็นพี่ที่ทำงานที่นั่นนานแล้ว เขาสนิทคุ้นชินกับทุกคนในร้าน
รวมถึงเจ้าของร้าน หลายครั้งชอบเล่นกันแรง ๆ เหมือนเพื่อนด้วย

เสียเวหา : อะไร! ไข่รีระ พูดมา!

พี่รีระ : ก็ดินสออะ มันถามหาเสียเวหาทุกวัน สงสัยชอบ
เสียเวหามั้ง ฮ่า ๆ ไข่ไหมดินสอ?

พวกพี่ที่ร้านหัวเราะให้ฉันใหญ่เลย ฉันก้มหน้าแดงไม่ตอบ
อายอะ ไม่กล้ามองหน้าเสียด้วย ฉันไต่สูงไปสินะ ฉันไม่รู้ว่าจะเสีย
เวหามองฉันด้วยสายตาแบบไหน แต่เขาคงชินแล้วเพราะเขา
หน้าตาดี ก็ไม่แปลกที่ใครต่อใครจะมาชอบ

เฮียเวหา : หี!

เฮียเวหาทำเสียงแบบนั้นแล้วเดินไปนั่งที่โซฟา คนอะไรนี่
ได้นิ่งดี เย็นชาชะมัด แต่ในความนิ่งก็หล่อและเท่แบบสุด ๆ ไปเลย
ตลอดเวลาของการทำงานแม้จะเหนื่อยไปหน่อย แต่ถ้าได้
เห็นหน้าเฮียการทำงานก็ไม่ยากนะ เรียกมันว่าอาหารตาก็ได้

ในตอนเลิกงานฉันเก็บร้านช่วยพีธีระอย่างเช่นปกติ
เฮียเวหายังนั่งรวมยอดอยู่ที่โซฟา ฉันก็แอบหันไปมอง
เงิบ ๆ หลังจากที่โดนแซวฉันก็ไม่ได้พูดกับใครเลย ทำงาน
อย่างเดียว

พีธีระ : ใจดีนสอ! เขินหรือไง..ไม่พูดอะไรกับใครเลย

ฉัน : ไม่ใช่ ... ดินสอแค่ไม่รู้จะพูดอะไร

ความจริงก็คืออาย(---) และก็เสียความรู้สึกอย่างบอกไม่
ถูก หลายความรู้สึกปะปนกันไปหมด

พีธีระ : หรา แล้วทำไมหน้าแดงอะ ชอบเฮียเวหาก็บอกไป
เถอะ ไซ้ใหม่เฮียเวหา!!

พีธีระไม่เพียงพูดเปล่ายังตะโกนหาเฮียเวหาด้วย และการ
ตะโกนก็หมายความว่าคนในร้านต่างได้ยินกันหมด ทำไมพีธีระ
ชอบแกล้งฉันนั้กันนะ

เสียเวลาเงยหน้าขึ้นมาก่อนจะยิ้มมุมปากแล้วพยักหน้าให้
พี่ธีระ ทำตัวแบบคนเล่น ๆ กันอะ ฉันไม่พูดอะไรเดินออกมารอ
พี่สาวหน้าร้าน ไม่อยากอยู่ช่วยในร้านต่อแล้ว กลับบ้านไป
อาบน้ำนอนดีกว่า ยืนรอไม่นานพี่สาวก็มา แล้วฉันกลับบ้าน
อาบนั้นนอนแต่ก็ยังคิดเรื่องเสียเวลาอยู่

-----ดินสอด-----

วันต่อมาฉันมาทำงานปกติแต่วันนี้ฉันเจิบ ไม่พูดไม่
ถามอะไรใคร เมื่อวานฉันถามหาเฮียแล้วถูกล้อ วันนี้จะไม่
ถาม..จะทำงานอย่างเดียวเลย แต่แล้วน้ำเต็กเสิร์ฟในร้านก็พูด
ขึ้น

น้ำ : นี! พวกมึง ดินสอดมันเปลี่ยนไปนะตั้งแต่เมื่อวานนี้
แล้วอะ ไม่พูดอะไรกับใครเลย เจินเรื่องที่ไอ้พี่ระมันแซวเมื่อวาน
เปลววะ ฮ่า ๆ

พูดแบบสนุกหัวเราะ ทำไมกันทุกคนต้องหาเรื่องล้อฉัน
ด้วย และเรื่องนี้จะล้อฉันไปอีกก็เดือนกันละ การถูกล้อไม่ได้น่า
สนุกเลยนะ

ทุกคน : ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ

ทุกคนก็สนุกสนานไปด้วยกับเรื่องของฉัน แต่ฉันไม่เลย...
คงไม่มีใครสนุกกับการถูกหัวเราะใส่หรอก ฉันก็ไม่คิดอะไรเพราะ
ชินแล้ว....แค่นอยด์ ๆ เล็กน้อยละมั้ง

ฉัน : ไม่ใช่ค่ะ..... ดินสอเปล่า เลิกแซวดินสอเถอะ

มะปราง : ฮ่า ๆ อย่าเสียเวลาเลยดินสอ เสียเวลาเขาชอบแบบญี่ปุ่น ๆ ชาว ๆ ตัวเล็ก ๆ นู่น

พีธีระ : พวกมึงก็พูดไป บางที่เสียเวลาเขาอาจจะชอบของแปลกก็ได้ ใช้ปะดินสอ หนาหน่อยอ้อรอยดี

จากเรื่องที่ว่าฉันชอบเสียตอนี่วนมาเรื่องที่ฉันอ้วนอีกแล้ว ในร้านมีแค่ฉันคนเดียวที่ดูจะอ้วนมากกว่าคนอื่น

ทุกคน : ฮ่า ๆ

ก็ยังหัวเราะ สนุกสนานเหมือนเดิม ฉันได้แต่ยิ้มอ่อน ๆ ให้กับทุกคน ฉันก็คงทำได้แค่นี้แหละ ทำอะไรมากกว่านี้ไม่ได้แล้ว ก็ต่อให้ฉันอธิบายยังไงพวกเขาก็ไม่เชื่อ และฉันก็คงเก็บความรู้สึกของการแอบชอบไม่มีติดอยู่ดี

มะปราง : ก็แล้วแต่ล่ะ แต่กว่าคนอย่างเสียเวลาคงไม่วะ เพราะเสียเวลาเขาชอบแบบนี้ เห็นแฟนแต่ละคนก็ชาว ๆ ใส ๆ อย่างกับเด็กญี่ปุ่น

ฉันเองก็เคยเห็นในเฟสเขาเหมือนกัน แต่ละคนที่ถ่ายรูปด้วยสวย ๆ ทั้งนั้น แต่ก็ไม่น่าจะต้องเอามาพูดเปรียบเทียบให้ฉันเสียความรู้สึกเลย

วันนี้เฮียเวหาไม่ได้มาที่ร้านคงติดเรียน เฮียเวหาเขาเรียนปี
สุดท้ายแล้วละมั้งถ้าฉันจำไม่ผิด เท่าที่ฉันส่องเฟซเฮียเวหาเขา
แล้วอีกอย่างเฮียเวหานางต้นฮิปฮอปด้วย เท่สุด ๆ ฉันเคยเห็น
หลาย ๆ คลิปที่เฮียเวหาอัฟลง และยังคงเห็นเปิดฟลอร์เต้นที่ร้าน
ด้วย

เลิกงานฉันก็มารอี่ปากกาหน้าร้านตามเดิม คนอื่น ๆ
กลับกันแล้ว... 'ปากกา' เป็นพี่สาวของฉัน แต่ปากกามีครอบครัว
แล้ว

ตัวฉันก็ยังพักอยู่บ้านหลังเดียวกันกับพี่สาว มันมีห้องแยก
ส่วนตัว..และปากกาก็รักฉันต่อให้ปากร้ายด่าฉันบ้างก็ตาม

พี่ปากกา : รอนานไหม ?

ฉัน : ไม่นาน

แล้วฉันก็กลับบ้านไปกับพี่ปากกา ด้วยรถจักรยานยนต์คัน
เก่าที่มันใช้งานมาได้หลายปีแล้ว

บ้านฉันเป็นบ้านปูนชั้นเดียว โทรม ๆ หน่อยไปถึง
มากเลยแหละ แต่มันก็คือบ้านที่คุ้มแดดฝน ให้ได้นอนหลับ
อย่างสบายเท่าที่เงินพอมี ยังไงก็ดีกว่าชีวิตหลายคนที่คุณเคยเห็น
นอนใต้สะพานหรือเร่ร่อนไปเรื่อย ๆ

พี่ปากกา : เป็นไรวะ ? หน้าหงอย ๆ

ฉัน : เปล่า

พี่ปากกา : ให้มันแน่ มีอะไรก็เล่ามา..พี่น้องกัน

ฉัน : ไม่คุยด้วยแล้ว ...อาบนํ้านอนดีกว่า

ถ้าปากกามันรู้ว่าฉันถูกเพื่อน ๆ แกล้งประจำมีหวังมัน
สอบสวนใหญ่ไปอีก เหนื่อยอยากพักแล้ว เก็บแรงเอาไว้ไป
ทำงานดีกว่า

แต่ในกิจวัตรประจำวันก่อนที่จะนอน ฉันจะต้องเปิดเฟส
เพื่อดูว่าเฮียกำลังทำอะไร ถึงไม่ได้เจอหน้า...ได้เห็นรูปก็ยังดี

**เช้าวันใหม่ในชีวิตจำเจเวียนวนเหมือนเดิม เป็นชีวิต
ที่ไม่ได้มีอะไรแปลกใหม่แต่ก็เป็นชีวิตที่เลือกไม่ได้ ทำงานไป
วัน ๆ ด้วยตัวเองก็ไม่ได้มีความรู้อะไรมาก**

การตื่นนอนแต่เช้านี้มันดีจริง ๆ รู้สึกสดชื่นมาก ๆ ฉัน
ชวนปากกามันออกวิ่งหลายรอบแล้วนะแต่มันไม่ไป ไซ้สิ! ก็มันมี
ผ้าแล้วนี่ ชิ! ถึงฉันจะอ้วน..แต่ฉันก็พยายามลดน้ำหนัก แต่มัน
ยากมาก..มากจนบางครั้งท้อไปเลย

ฉัน : คนเจียมตัวก็ได้แต่เจียมใจ ทนทำใจได้แต่เฝ้ามองดู
เธอ ฉันคงไม่มีสิทธิ์...จะคิดดั่งว่าฉันนั้นรักเธอ ได้แต่เพื่อรักเธอ
ข้างเดียว

เป็นเสียงร้องเพลงของฉันที่ไม่ค่อยมีความไพเราะสัก
เท่าไร แต่ด้วยอารมณ์ มันอยากร้องมาก ๆ อยู่ในบ้านตัวเองก็
ไม่ต้องสนอะไร

พี่ปากกา : มึงแหกปากอะไรแต่เข้าเนีย!!! กูจะนอน กูยังไม่
ได้นอน โว้ย!!!

ฉัน : แเฮ่ ๆ ดั่งเข้าไปถึงห้องเลยหรือ?

พี่ปากกา: ไม่ใช่แค่ห้องละกว่า.....คงทั้งหมู่บ้าน เสดอก!!

เป็นคำพูดปกติของพี่ปากกา ก็ไม่ได้คุยกันเพราะ ๆ
เท่าไรอยู่แล้ว เรามีอายุไม่ได้ห่างกันมากจึงเหมือนเพื่อนที่คอย
ฟังพากัน

ร้านเหล้าซึ่งเป็นสถานที่ทำงานที่ฉันควรจะคุ้นชิน
แต่น่าจะคุ้นชินเรื่องการถูกแฉวมมากกว่า

ทุกคน : ฮิ้ว ๆ ๆ !!!!!!!

ฉันสะดุ้งตกใจเพราะเสียงโห่ฮิ้วของคนในร้านดังมาก
ๆ นี่ยังไม่เลิกแฉวฉันอีกหรือ ต้องทำยังไงนะจะเลิกแฉวฉัน

พีธีระ : มาแล้ว ๆ ฮ่า ๆ ๆ

ทุกคน : ฮีว ๆ ๆ

สนุกสนานกันเลยกับการแซวฉัน แซวข้ามวันข้ามคืนก็ยังไม่เลิกสนุก เหมือนว่าคนทั้งร้านมีแค่ฉันคนเดียวที่ทุกคนจะแก้งหรือแซวอะไรก็ได้

ฉันก็ได้แต่ยิ้มบาง ๆ ไม่รู้จะต้องพูดอะไร

เอาที่สบายใจเลย อยากแซวอะไรก็แซว

เฮียเวหานั่งอยู่ที่โซฟาตัวเดิม เป็นตัวโปรดเลยก็ว่าได้เมื่อมาที่ร้าน ไม่ค่อยมีเด็กในร้านคนไหนกล้านั่งโซฟาของเฮียเวหา และตอนนี้ฉันเห็นเฮียเวหาเงยหน้ามองทุกคนแล้วส่ายหน้าแบบหน่าย ๆ นิ่ง ๆ

เฮียเวหา : เป็นไรของพวกมึงวะ!! กูทำงานอยู่เห็นไหมเนี่ย

มะปราง : แหม !! เฮียเวหา พวกเราก็แค่สร้างบรรยากาศในการทำงานจะได้ไม่เครียดไง

น้ำ : ใช่ ๆ แล้วอีกอย่างดินสอมันจะได้มีกำลังใจทำงานไง เฮียเวหา เห็นหน้าเฮียมันก็ระทมกระชอน

ยังวนมาหาฉันอีกไม่ว่าจะเรื่องอะไรก็ตาม

เฮียเวหา : กูไม่มีสมาธิ หยุด...แล้วไปทำงาน !! ไร้สาระ
เดี๋ยวกูจะตัดเงินพวกมึง

ทุกคนต่างแยกย้ายทำงานอย่างรวดเร็วเมื่อถูกเหยียดหู ทุกคนรู้ว่า
เหยียดไม่ได้จริงจังแต่ก็ไม่มีใครกล้าลองดี

**ในขณะที่ฉันกำลังเก็บโต๊ะที่ลูกค้าเพิ่งออก วันนี้แขก
เยอะกว่าเมื่อวาน** แน่นร้านจนโต๊ะไม่ว่าง ส่วนใหญ่มักจะเป็น
วันศุกร์ที่หลายคนจะได้หยุดงาน พวกเหล่านักศึกษาก็ไม่มีเรียน
วันเสาร์อาทิตย์

.....: นี่เธอ! ฉันอยากดูเด็กสวย ๆ อะ หลบหนอยดิ บังสะ
ไม่เห็นอะไรเลย

ฉัน : ขอโทษค่ะ

ฉันรีบหลบเลย รีบเก็บโต๊ะและฉันก็รีบเดินออกจากตรง
นั้น เพราะผู้ชายคนนั้นพูดดังมากจนคนในร้านหันมาสนใจฉัน
ร้านเหล่านั่นไม่เหมาะกับผู้หญิงอ้วน ๆ อย่างฉันจริง ๆ

.....: อ้วนอย่างนี้ เจ้าของร้านรับเข้าทำงานได้ไงวะ เขา
อยากดูคนสวย ๆ กัน ไม่ได้อยากมาดูโคงมั่งกร ฮ่า ๆ

ตอนนั้นฉันกลั้นน้ำตาไว้ รีบเดินมาที่ห้องน้ำ มันรู้สึกแย่มาก ๆ
ถึงจะพยายามไม่สนใจ แต่ฉันก็เป็นผู้หญิงเมื่อผู้ชายว่า
แบบนี้ฉันก็รู้สึกแย

ฉัน : ฮึก ๆ ฮือ~~~

ฉันร้องไห้ออกมาเลย ไม่ใช่ว่าฉันไม่พยายามลดน้ำหนักนะ
แต่มันไม่ง่ายอะ ฉันทำจนเหนื่อยและท้อ

-----ดินสอ-----

หลังจากออกจากห้องน้ำฉันก็แอบไปนั่งซิมเป็นส่วนตัว
หลัง ยังไม่พร้อมที่จะไปหน้าร้านตอนนี้ ไปก็ต้อองเจอกับ
คนพวกนั้นอีก

ในระหว่างที่ฉันกำลังทำใจว่าจะต้องไปทำงานต่อฉันก็เจอ
เข้ากับเฮียเวหาที่หน้าห้องน้ำ ฉันตกใจ.. ถอยห่างออกจากเฮีย
เวหาอย่างไร เฮียเวหาก็มองฉันหน้าหนึ่ง ๆ

เฮียเวหาจะนิ่งและดูเหมือนคนเก๊ก ๆ ตลอดเวลา บางครั้ง
ก็มองเหมือนดู ๆ

เฮียเวหา : คุณงานมาทำอะไรตรงนี้ คนอื่นเขาเรียกใช้กันให้
ทั่ว กินแรง

ฉัน : เออ.....นะ...หนูมาเข้าห้องน้ำค่ะ

เฮียเวหา : รู้! เห็น! แล้วรีบไปทำงาน คุณอยู่นั้นแหละ

ฉัน : ค่ะ...ค่ะ ขอโทษค่ะ

สั้นไปทั้งตัว ใจนี้แทบจะกระเด็นออกมาจากอก ตอนเดิน
ผ่านยิ่งละลาย ตัวนางหอมมาก ฉันรีบเดินกลับไปทำหน้าที่ของ
ตัวเองทันที

พีธีระ : ผันหวานอะไรัย้อ้วน

เป็นประโยคแรกที่ถามเลย ไม่ต้องย้าหรือออกว่าฉันอ้วน
ฉันรู้ดี ตอนนี้สภาพจิตใจก็ยังไม่ดีเท่าไรหรอกจะแซวอะไรฉันหนักหนา
ก็ไม่รู้

ฉัน : ปะ...เปล่านะ

พีธีระ : รีบทำงานก่อนที่เฮียเวหาจะด่ามึงนะดินสอ

เขาด่าไปแล้วมากกว่า ฉันก็รีบทำงานของตัวเองไม่ได้
สนใจใคร พยายามเลี่ยงที่จะเดินผ่านดโต๊ะกลุ่มผู้ชายกลุ่มนั้นด้วย
กลัวจะถูกว่าไปบังสายตาเขาอีก

ขณะกำลังเก็บร้านที่ไม่ได้มีแขกในร้านแล้วเพื่อเตรียมจะ
เลิกงาน มีแต่พนักงานที่เก็บข้าวของในหน้าที่ของตัวเอง

ทุกคน : ฮีว ๆ ๆ

เสียงทุกคนโห่ร้อง แต่ไม่ได้แซวฉัน และฉันก็หันไปเห็นคน
ที่ถูกแซว แฟนของเฮียเวหานั่นเอง

น้ำ : ตัวจริงมารับแล้ว ฮีว ๆ ๆ

ฉันเห็นผู้หญิงตัวเล็ก ๆ ชาว ๆ ผอมและสูงมาก แต่เฮียเวหาสูงกว่า เธอเดินเข้ามาในร้านเรียกความสนใจจากทุกคน ผู้หญิงคนนั้นแต่งตัวดูดีมาก ทั้งเสื้อผ้า หน้า ผม ผิวพรรณ หุ่นก็ดีมาก ๆ

พีธีระ : มึงคงต้องกินแห้วแล้วละดินสอ ฮ่า ๆ ๆ

มะปราง : กูบอกแล้ว ฮ่า ๆ ๆ ๆ ๆ ว่าเฮียเวหาเขาต้องแบบเด็กญี่ปุ่น

ฉัน :

ฉันได้แต่ยิ้มและก้มหน้า เห้อ.... ฉันก็คงต้องกินแห้วอย่างทีมะปรางมันว่า ฉันคงสู้ผู้หญิงคนนั้นไม่ได้ เขาทั้งสวย น่ารัก ดูผู้ดี ๆ ฉันเป็นเฮียเวหาฉันก็ไม่ต้องคิดเลยว่าจะเลือกใคร

เฮียเวหา : อะไรของพวกเขา มึงอีกเนีย !! เบา ๆ หน่อย หนวกหู

พีธีระ : แหม.....คุณณรามารับถึงร้านเลยนะครับ

ณรา : โอโห.... มารับถึงร้านก็ไม่เห็นต้องฮิ้วกันขนาดนั้นเลย

เธอทำหน้าที่น่ารักมาก นอกจากสวยก็ยังเป็นกันเองกับทุกคน ขนาดฉันเป็นผู้หญิงยังมองว่าน่ารักเลย ไม่แปลกใจเลยที่ทำไม่เฮียถึงเลือกผู้หญิงคนนี้

เฮียเวหา : อย่าไปสนใจพวกนี้เลย พวกมันขาดของ.....
อะ ก็จะได้ตื่นตื้นหนองย ไซ้ใหม่ ฮ่า ๆ

พีธีระ : เออ! คนมีแฟนจะพูดไรก็พูดไปเหอะ อย่าให้มีบ้าง
แล้วกัน

ทุกคน : ฮ่า ๆ

ฉันไม่ทนฟังหรือออกนอกมารอพี่ปากกาดีกว่า เดี่ยวกลิ่น
น้ำตาไม่อยู่ จะบอกว่าแค่ชอบทำไมต้องเสียใจ เวลาที่ฉันแอบ
ชอบใคร ฉันก็คิดไปไกลทั้งนั้นแหละ ไม่ว่าจะจินตนาการ หรือฝัน
ลม ๆ แล้ง ๆ ก็ต้องมีผิดหวังกันบ้าง

ปรี้น!!

ฉันสะดุ้งตกใจหันไปมองรถที่บีบแตร เฮียเวหาั่นเอง...
ทำไมเท่าแบบนี้ละ นางไม่ได้ปิดกระจกกรธ ฉันยิ้มให้นาง แต่นาง
ไม่ได้มองฉัน ขับรถออกไปแบบนิ่ง ๆ โดยมีธรวานั่งข้าง ๆ อิจฉา
จัง ฉันก็ได้แต่อิจฉาเขาเท่านั้น

ชีวิตฉันก็ไม่มีไรมากหรอกนอกจากทำงานแล้วก็กลับบ้านนอน แล้วก็ทำงาน มันก็เหนื่อยนะเพราะหยุดได้แค่วันเดียว แล้วมันก็เป็นการทำงานในเวลากลางคืนที่คนอื่นหลับไปแล้ว แล้วฉันก็นอนในเวลาที่คุณอื่นเขาตื่น

ก็จะเหนื่อยหน่อย

ฉันหยุดได้วันเดียว เลยเลิกหยุดวันเดียวกับปากกามันจะ
ได้ไม่ต้องขับรถมาเอง และวันนี้ก็เป็นวันหยุดของฉัน

พี่ปากกา : นี่มีง! ทำหมูกระทะกินดีไหม ?

ไม่แปลกที่อ้วนทั้งพี่ทั้งน้อง เพราะเมื่อวันหยุดเดินทาง
มาถึงที่ไรเป็นต้องหาเมนูกินเสมอ

ฉัน : ก็ดีนะ อยากกิน

พี่ปากกา : เงินมา ๆ ๆ

ยื่นมือมาเก็บเงิน อยู่ด้วยกันของทุกอย่างก็ต้องหารกัน
แบบแฟร์ ๆ และฉันก็ชอบความแฟร์แบบนี้

ฉัน : แหม...เลี้ยงน้องแค่นี้ก็ไม่ได้

พี่ปากกา : ไม่ได้ ๆ เงินก็หาเองแล้ว

ฉัน : อะ ๆ ๆ ๆ ๆ

แล้ววันนี้ฉันก็ได้กินหมูกระทะอย่างอร่อย สงสัยกันไหมว่า
ทำไมไม่ไปกินที่ร้าน? ก็ฉันไม่ชอบ ฉันไม่ชอบสายตาวกคนรวย
เขามอง เหมือนดูถูกอะ แล้วอีกอย่างกินที่ร้านทำอะไรก็ไม่สะดวก
เหมือนที่บ้าน ได้กินเยอะด้วย เหตุผลอันหลังนี่คือประเด็น

วันต่อมา ฉันเข้ามาทำงานปกติ ทุกคนในร้านก็ไม่
ค่อยแซวเรื่องที่ผมชอบเฮียแล้วละ แต่ฉันนี่ลืมองหน้าเฮียไม่
ติดเลย คอยหลบหน้าตลอด มองเห็นเฮียเวหาทางไหน ฉันก็จะ
เดินหลบอีกด้าน ไม่อยากเจอ ไม่อยากคุยด้วย

เอาตามความเป็นจริงเฮียก็ไม่ได้อยากคุยกับฉัน แต่
อารมณ์ของความรู้สึกที่มันเสียไปไง มันน้อยใจตัวเอง

พีธีระ : ดินสอ ๆ !!

ฉัน : ค่ะ?

พีธีระ : มาเก็บโต๊ะนี้หน่อย

ฉัน : ค่ะ ๆ

เฮียเวหา : เห้อ..... เหนื่อย

อยู่ ๆ เฮียเวหาก็มานั่งโต๊ะที่ผมเก็บ ใจเต้นแรงอีกแล้ว มือ
ไม้ก็สั่นไปหมด โต๊ะอื่นว่างเยอะแยะทำไมเฮียเวหาไม่ไปนั่งนะ
ทำไมต้องมานั่งโต๊ะนี้

เฮียเวหา : นี่! เป็นไร?

ฉันสะดุ้งเมื่อเฮียเวหาถามขึ้น เมื่อได้ยินคำถามก็ไม่กล้า
คิดว่าเขาถามฉัน สายตามองไปรอบตัวก็ไม่เห็นใคร เมื่อมอง
กลับมาก็คพบว่าเฮียกำลังจ้องหน้า

ฉัน : อะ.....เออ.....ไม่ได้เป็นไรค่ะ

พูดจบหันหน้าจะเดินออกจากตรงนั้น ฉันยังไม่พร้อมที่จะ
ป็นหน้าเป็นพนักงาน ตอนนี้เป็นคนเสียใจที่เสียมีแฟนแล้วอยู่

เฮียเวหา : เดี่ยว!

ฉัน : ค่ะ....ค่ะ?

เฮียเวหา : ช่วงนี้ไม่ค่อยเห็นหน้า คุณงานไปแอบนอนที่ไหน

ฉัน : เออ....ไม่มีค่ะ

ใครว่าฉันแอบดูงานละ หลบหน้าเฮียเวหาที่นั่นแหละ.... คิด
ตอบในใจ ไม่กล้าพูดออกไปให้ตัวเองถูกตำ

เฮียเวหา : บอกไอ้ธรีระ เอาเหล้าให้หน่อย

ฉัน : ค่ะ

ฉันรีบสาวเท้าเดินออกมาเลย

หือ!!!!!!! หัวใจแทบวาย คนอะไรยิ่งดูใกล้ ๆ ยิ่งหล่อ ตัว
ก็หอม ๆ แต่เสียดายเฮียเวหาชี้แก้มไปหน่อย หน้านี้ทิ้งไปอีก แต่
ยังงៃโดยรวมก็หล่อ ถูกใจฉันที่สุด

ขนาดเสียใจที่เขามีแฟนแล้วก็ยังหาเรื่องชมเขาในใจได้
สารพัด ก็คนมันชอบบอชนะ

ฉัน : พอ ๆ หยุคคิดเล่นนะดินสอ เดี่ยวก็ได้นอนร้องให้คน
เดี๋ยวอีก ท่องไว้ว่าฉันไม่เหมาะสม แล้วเฮียเวหาก็มียแฟนแล้ว
สวยด้วย สวยกว่าแกด้วย

พริ้มพราวอยู่คนเดียว แล้วเดินไปบอกพี่ธีระกับเรื่องเสียเวหา
สั่ง

....จะเป็นคนเดียวที่ไม่บอกรักเธอ ไม่หวังให้เธอต้องมา
บอกรักกัน แค่คนหนึ่งคนที่ยากเจอเธอทุกวัน ไม่อยากผูกพันไป
กว่านี้ได้แต่ห่วงใยเธอแค่เพียงข้างเดียว ไม่ขอยุ่งเกี่ยวเกินกว่า
ความหวังดี... แค่แอบรักคนเดียวก็พอ... เพราะว่าฉันขอเพียง
เท่านั้นก็สุขใจ.....

เพลง: แอบรัก ลาบานูน

เพลงที่เปิดในร้านบาด ใจฉันเหลือเกิน

4

-----ดินสอ-----

ฉัน : ทุกคนดินสอกลับแล้วนะคะ

ฉันตะโกนบอกแบบคนอายุน้อยกว่าที่รู้จักไปลามา
ไหว้ แต่ถ้าอารมณ์ไม่ดีหรือถูกแซวก็จะหายไปจากร้านเงียบ
ๆ เท่านั้น

พีธีระ : อย่าเพิ่งสิดินสอ

ฉัน : มีอะไรให้ช่วยคะ

พีธีระ : ไปเก็บโต๊ะเสียเวหาก่อน

ฉัน : เออ.....แต่...

ทำไมต้องเป็นฉันนะ คนอื่นเยอะแยะ ฉันเจ็บหัวใจอยู่นะ
พอเห็นว่าแซวฉันเรื่องเสียได้ก็หาทางแก้ตลอด อีกอย่างไหนนั้น
ก็ไม่ใช่จุดที่ฉันรับผิดชอบ ทำไมชอบใช้จัง

พีธีระ : นะ ๆ ๆ

ฉัน : ก็ได้ค่ะ

สุดท้ายก็ต้องยอมไปเก็บโต๊ะที่เฮียเวหานั่งอยู่ แต่หันไป
เฮียเวหาไม่อยู่แล้ว แต่ก็ต้องเป็นคนทำอะไร...เก็บเสร็จปิดร้าน
ออกมาจากร้าน กลายเป็นว่าฉันเป็นคนสุดท้ายที่ต้องปิดร้าน แต่
ระหว่างที่กำลังจะออกจากร้านดันเจอเฮียเวหาขึ้นมาหน้าแดงฟุ้ง
คุยโทรศัพท์อยู่

เฮียเวหา : ไรครับ ตัวเล็ก

.....เขาคุยกันบรา ๆ ฉันก็รอพี่สาว มันเลียงไม่ได้
พยายามไม่สนใจไว้

เฮียเวหา : ครับ ๆ เดี่ยวซื้อไปให้

ดูแลกกันดีจัง พยายามไม่สนใจแล้ว แต่มันได้ยินไง เมื่อได้
ยินก็ปวดใจไปจนคิดโกรธที่พี่ปากกามารับซ้ำ

ฉันยิ้มอ่อน ๆ ให้เฮียเวหาเมื่อเขาหันมาทางฉัน คิดว่า
ตัวเองควรจะไปจากตรงนี้ คิดได้แล้วรีบเดินจนไม่ทันดูอะไร
สะดุดล้มไปกับพื้นอย่างแรงเลย

ฉัน : อู้ย !!!!!

เฮียเวหา : เห็น !

...เดินมาทางฉัน หน้าอายชะมัด (-//-) ทำไมต้องมาล้มต่อ
หน้าเฮียด้วยก็ไม่รู้

เฮียเวหา : เดินยังงี้ให้ล้มวะ

เฮียเวหา : มา ๆ ลุก ๆ

อรัย!!!!!!!!!!!!

เฮียเวหาโอบประคองฉัน ใจอึดดินสอจะละลายแล้ว หัวใจเต้นแรงมาก หัวนี้ไหวสุด ๆ ใครไม่เป็นฉันไม่มีทางเข้าใจ

ฉัน : เออ....ไม่เป็นไรค่ะ

ฉันรีบเดินออกมาอย่างไร เชนเว้ย!!!

เขินจนทำตัวไม่ถูก

เฮียเวหา : เดี่ยว ๆ!!!

ตะโกนตามหลังมา ฉันไม่สนอ หน้าร้อนไปหมดแล้ว พี่ปากกามาพอดีฉันก็รีบขึ้นรถแล้วบอกมันออกรถทันที ไม่หันไปมองเลยนะว่าเฮียเวหาทำหน้าที่ยังไง

พี่ปากกา : เป็นไรของมึงเนี่ย

ฉัน : ไม่ได้เป็นไร

พี่ปากกา : มึงดูรึน ๆ เหมือนหนึอะไรสักอย่าง

ฉัน : บ้าหน้าไม่มี ๆ แค่นี้ฮือแล้วอยากกลับไปบ้านเร็ว ๆ ใจ แค่นั้น..ไม่มีอะไรเลย

พี่ปากกา : จรวดใหม่ เอ-ดอก !

ดำอีกแล้ว แต่ก็นั่นแหละ ฉันชินแล้ว

พี่ปากกา : ภูทามจริงดินสอ มึงมีหนุ่มมาจิบบ้างปะ

ฉัน : ก็มี แต่ไม่ชอบ แล้วก็ไม่อยากมีตอนนี้

ตอบเหมือนดาราลေးแฮะ แต่คิดแบบนั้นจริง ๆ ถ้าม
ว่ามีคนเข้ามาจิบใหม่ก็มี แต่มันก็ไม่ได้แบบที่ตัวเองชอบไง ถึง
ฉันจะอวบอ้วนแต่ฉันก็เป็นผู้หญิงคนหนึ่ง จะแปลกตรงไหนที่มีคน
มาชอบบ้าง

พี่ปากกา : สวยเลือกได้ว่่างั้น

ฉัน : ไม่...แค่ไม่อยากมี

พี่ปากกา : แอบชอบหนุ่มที่ร้านเปล่า~

ฉัน : บ้า ! ไม่มีเว้ย

ยัยพี่สาวนี่อีกคน อย่ามาจี้จุดแซวเรื่องนี้นะ ฉันจะเลิกคิด
จะเลิกคิดชอบเสียเวหาให้ได้

พี่ปากกา : แน่ ๆ บอกหน่อยดิ หล่อปะ ?

ฉัน : ดูหน้ากูด้วย ว่าคนหล่อ ๆ ที่ไหนจะมาเอา

มันก็เป็นความรู้เนื้อรู้ตัวอยู่แล้วไง ว่าฉันมันไม่สวย และ
เป็นธรรมดาที่คนหล่อ ๆ เขาจะชอบคนสวยด้วยกัน ใครจะหลงมา
ชอบฉันเล่า

พี่ปากกา : แต่พ่กนี้แปลก ๆ นะ ดูเหมือนปิดบังอะไรอยู่

ฉัน :

ฉันไม่พูดอะไร เดินหนีไปอาบน้ำนอนตามเคย ก็จะทำให้ฉัน
ตอบอะไรได้ล่ะ

ร้านเหล้าซึ่งในชีวิตประจำวันฉันก็กววนอยู่แค่นี้
วันนี้ฉันรู้สึกว่ามันเร็วกว่าทุกคนเพราะร้านยังไม่เปิดเลย
ฉันเลยนั่งรอหน้าร้านนั่นแหละ นานสองนานก็ไม่มีคนมา
นั่งหลับลิฉัน

?? : นี่.... ดินสอ ดินสอ....

ฉัน : หือ~~~

จ้วงเจียงเพราะหลับลึกไปหน่อย พยายามปรับสายตามอง
หน้าคนปลุก

O.Oเฮียเวหา !!!

เฮียเวหา : มานานยัง ?

ฉัน : นะ.... นานแล้วค่ะ ☺

เฮียเวหา : แล้วทำไมมาเร็วจังวันนี้ ?

ฉัน : มากับพี่สาวนะค่ะ

เฮียเวหา : อ้อ.....เข้ามาสิ

เข้าร้าน ๆ ไม่ใช่เข้าห้อง แต่ทำไมฟังแล้วมโนไปไกลนักก็
ไม่รู้ เดินตามเข้าไป...เจียบกริบมากภายในร้าน ไม่ชินกับการเข้า
ร้านแล้วเจอความเจียบเลย ปกติต้องเจอคนแซว แต่ที่เจียบเพราะ

มีแค่ฉันกับเฮียเวหา ไม่รู้จะพูดอะไรเลยตั้งหน้าจัดร้านไปตาม
หน้าที่

เฮียเวหา : ดินสอ ๗

ฉัน : ค่ะ ?

เรียกทำไมนะ ยิ่งอยู่กันสองคนอยู่ด้วย ปกติคนอยู่
เยอะแยะฉันก็ทำตัวไม่ถูก นี่อยู่กันสองคนฉันยิ่งใจสั้นไปหมด

เฮียเวหา : มาถ่ายรูปให้หน่อยดิ

ยิ้มหวานให้ฉันด้วย คนโดยทั่วไปเวลาจะใช้ใครก็จะยิ้ม
หวานเป็นธรรมดาแหละ อย่าไปคิดอะไรเลย

ฉัน : ค่ะ

ฉันถ่ายให้นาง นางก็โพสต์ทำนั่นทำนี่ แบบหล่อ ดูเท่ ๗
แบดบอย และผู้ดี ๗ ยิ่งดูยิ่งหลงรัก

เฮียเวหา : ดินสอ ! ดินสอ !!!

ฉัน : ค่ะ ๗ ๗ ๗ ๗

เฮียเวหา : ถามว่าได้หรือยัง ?

ฉัน : อู้ย ! ลืมกด

ก็มีวแต่่มองว่าเค้าหล่อจนลืมกด ความหล่อของเขาทำเอา
ฉันเสียวอาการทุกเวลาเลยสินะ

เฮียเวหา : เข้า ! งั้นเอาใหม่ ๗ เอาดี ๗ นะคราวนี้อะ

ฉันทัน : ค่ะ

----- และฉันทันก็ถ่าย ๆ ๆ ๆ ถ่ายเยอะมาก คิดว่าเป็น นายแบบละสิ แต่ขนาดไม่ได้เป็นนายแบบยังหล่อขนาดนี้

เฮียเวหา : ไหนมาดูสิ ได้ก็รูป

ยื่นมือถือคีนางแล้วขยับตัวออกห่างเล็กน้อย ไม่ใช่ว่าฉันทัน ไม่ชอบบอญู่ใกล้ แต่ยิ่งใกล้ยิ่งควบคุมตัวเองยากเพราะความอาย เมื่อเห็นว่าเฮียไม่ได้ใช้อะไรต่อกัเตรียมจะกลับมาทำงาน

เฮียเวหา : เดี่ยว ! แล้วล้มเมื่อคีนนี้เป็นไรมากปาว

ฉันทัน : มะ....ไม่ค่ะ

เฮียเวหา : อ้อ ! ก็ดีละ

นี่เขาจำได้ด้วยหรือว่าฉันทันล้ม ตอนนั้นเหมือนว่าเขาเมา มากแล้วนะ แต่ก็ช่างเถอะ...เรื่องน่าอายของฉันทันใคร ๆ ก็มักจะจำ อยู่แล้วนี่ กลับไปทำงานดีกว่า

เฮียเวหา : เดี่ยว ๆ ! มาถ่ายรูปด้วยกันก่อน

ฉันทัน : หนูหรือคะ ?

เฮียเวหา : ไช้

ฉันทัน : ไม่ดีกว่าค่ะ

เฮียเวหา : จะอายอะไรเล่า ฉันทันคนกันเอง มา ๆ

ดึงมือฉันนั่งลงข้าง ๆ นาง หน้าร้อนวูบวาบไปหมด รู้เลย
ว่าหน้าแดง แล้วเขาจะมาถ่ายรูปกับฉันทำไมเนี่ย

..อีเสี่ยเวหาบ้า !

รู้ไหมว่ากำลังทำให้ยัยอ้วนคนนี่เขินตายโดยที่เสี่ยเวหา
ไม่ได้ทำอะไร ฉันเพิ่งได้เห็นมุมนี้นาง นางยิ้ม น่ารักสุด ๆ รัก
ตาย

?? : ฮั่นแน่ ๆ ๆ ทำไรกันอะ

ฉันรีบลุกขึ้นจากโซฟาที่นั่งคู่กับเสี่ยเวหาเลย เด็กในร้านได้
พูดแซวกันสนุกแน่ ฉันได้แต่ยิ้มอ่อน ๆ อายด้วยแหละ หัวใจก็
เต้นไม่เป็นจังหวะ

พีธีระ : นีน.. ทำอะไรนั่งดินสอครับเสี่ยเวหา

เสี่ยเวหา : ทำบ้ามึงสิ ! ภูแค่ถ่ายรูป ออย่าเวอร์

ฉันกลับมาจัดโต๊ะของฉันโดยไม่พูดไม่จา ไม่ได้สนใจที่
เด็กในร้านกำลังพูดด้วย มันก็แค่คำแซวที่ไม่ได้มีมูลความจริง
อะไร

พีธีระ : ถ่ายรูปแค่สองคนนี่ มันก็แปลก ๆ อยู่หน้า

เสี่ยเวหา : หยุดพูดเลยนะไอ้ธีระ! เดี่ยวมึงโดนตีนกู

พีธีระ : โอเค ๆ ๆ เสี่ยเวหา ไม่ก็ไม่ครับ

ทุกคนก็แยกย้ายกันทำงาน

5

-----ดินสอ-----

สองวันต่อมา ณ ร้านเหล้า

ฉัน : พี่ธีระ ทำอะไรเหรอ ?

พี่ธีระ : มาพอดีเลย มานี่ ๆ ช่วยจัดหน่อย วันนี้วัน
เกิดเฮียเวหา ธาราจะเซอร์ไพรส์เฮียอะ

ฉัน : วันนี้วันเกิดเฮียเวหาเหรอคะ ?

พี่ธีระ : ใช่ มา ๆ ช่วยกันเดี๋ยวไม่ทันเฮียเวหา

ฉันไม่รู้จริง ๆ นะเพราะฉันเพิ่งเข้ามาทำงานได้ไม่ถึงปี เฟซ
เฮียเวหาก็กไม่ได้ส่งละเอียดไปจนถึงวันเกิด เพราะขนาดฉันยังไม่
ใส่วันเกิดจริง ๆ ลงไปเลย

ไม่รู้ว่าคุณตัวเองควรจะคิดอะไรฉันก็ไปช่วยพี่ธีระจัดนั่นจัดนี่ ก่อนที่ผู้หญิงซึ่งชื่อณราจะเข้ามาในร้าน เธอดูสวยและน่ารักมาก ๆ

ณรา : ทุกคนคะ เฮียเวหาจะมาแล้ว

หลังจากการให้สัญญาณทุกคนก็มารวมตัวกัน ฉันก็แอบตื่นเต้นอยู่ข้างหลัง พอเฮียเวหามาถึงก็ช่วยกันร้องเพลงวันเกิดตามที่ซ้อมไว้....

ณรา : อธิษฐานก่อนเป่าสิคะ

เฮียเวหา : ขอให้อยู่ด้วยกันแบบนี้ไปนาน ๆ นะครับ

ทุกคน

เฮียเวหาพูดประโยคทิ้งท้ายว่า ‘ทุกคน’ หลังจากที่ยังช่วงคำพูดไปนาน แต่ดูก็รู้ว่าหมายถึงแฟนของเขาแค่คนเดียว แค่ว่าพูดเพื่อไม่ให้ทำร้ายจิตใจลูกน้องในร้านก็เท่านั้น

พี่ธีระ : มีเว้นช่องด้วย ฮ่า ๆ

พี่ธีระนี่เป็นตัวป่วนกับทุกกรณี ชอบแซวทุกคน เพราะพี่ธีระสนิทกับเฮียเวหาจากการทำงานที่นี้นานจนเฮียเวหาไว้ใจ

มะปร่าง : เฮียเวหาป้อนเค้กดีกว่า อยากรกินเค้กแล้ว

?? : รีบไปไหนกันล่ะ ไม่รอแม่กับพ่อเลยหรือ ?

เฮียเวหา : แม่ พ่อ นี่ก็ว่าจะไม่มีคนนี่ถึงผมซะแล้ว

แม่เฮียเวหา : แม่เป็นแม่นะ จะลืมได้ไง ทำตัวเป็นเด็กไปได้

เฮียเวหา : ครับ ขอขอบคุณนะครับ

ทุกคนก็กินเค้กกันและสนุกสนานกันอย่างมีความสุข ดูแล้วครอบครัวของเฮียดูอบอุ่นมาก เมื่อเห็นว่าภายในไม่ได้มีงานให้ทำฉันเลยออกมานั่งนอกร้าน คิดอะไรไปเรื่อย ๆ ตามประสาตัวฉันเอง จะว่าไปชีวิตเฮียเวหาเนี่ยหน้าอิচ্ฉาจัง มีครอบครัวที่อบอุ่นทั้งพ่อและแม่ มีลูกน้องที่น่ารัก มีแฟนที่ดีและสวยอีก

แต่ฉันนี่สิ...ไม่มีอะไรเลย ซี้

ชีวิตฉันก็แสนจะตลก.. พลาดไปหมดซะทุกอย่างตั้งแต่หน้าตาตัวเองไปจนถึงความรักจากครอบครัว คิดแล้วก็น่าเข้ากับชีวิตตัวเอง

?? : มานั่งทำอะไรตรงนี้ดินสอ

หันมองด้วยความตกใจเพราะไม่คิดว่าใครจะเข้ามาทักทาย ตอนนี้อยู่ทุกคนก็น่าจะสนุกในร้านซะมากกว่า

ฉัน : อ้าวพี่ธีระ

พี่ธีระ : เฮียเวหาเรียกอะ เฮียเวหาบอกไปกินเค้ก

ฉัน : ไม่เป็นไร เดี่ยวดินสอก็กลับแล้ว มันตึกแล้ว

พี่ธีระ : แต่เฮียเวหาบอกอะ อย่าเสียมารยาทเลยพี่ ว่าเกรงใจพ่อแม่เฮียเวหาเขาด้วย

ฉันทัน : ก็ได้ค่ะ

ก็เล่นพูดไปจนถึงพ่อแม่เสียเวหาขนาดนั้นจะให้ฉันทันปฏิเสธ
ใจไหว กลับเข้าไปในร้านพร้อมพีธีระโดยไม่ได้คิดอะไรมาก คงแค่
กิน ๆ แล้วก็กลับเท่านั้น แต่เมื่อก้าวเข้าไปในร้านทุกคนมองมา
ทางฉันทันหมด ฉันทันรู้สึกไม่ดีเลยอะ ทำไมทุกคนมองแบบนั้น

เสียเวหาซิมเซียว.. ท่าทางเหมือนฉันทันทำงานแตกทั้งร้านไป
ได้ ยิ้มเข้าไว้ดินสอ ๆ เค้าคงมองว่าฉันทันเสียมารยาทที่ออกไปสินะ
ฉันทันแค่รู้สึกว่าตัวเองไม่ได้สำคัญกับวันนี้เท่าไรก็เลยออกไปเท่านั้น

เสียเวหา : มากินเค้กสิ

ฉันทัน : ไม่เป็นไรค่ะ

เสียเวหา : อะ

อยู่ ๆ เสียเวหาลุกมาแล้วยื่นเค้กมาใกล้ ๆ ปากฉันทัน นี่คือ
การบ้อน แล้วทำไมเสียถึงบ้อนฉันทันละ ตอนนี่ทุกคนจ้องกันหมด
ทำอะไรของเสียเวหาเนี่ย เขากำลังคิดที่จะแก๊งฉันทันในวันเกิดใช่ไหม
นะ?

เสียเวหา : กิน!

เป็นเสียงดุเล็กน้อยพร้อมกับไบหน้าเรียบแยที่คล้ายจะไม่
พอใจ เมื่อเห็นท่าทางแบบนั้นฉันทันก็รีบอ้าปากรับโดยง่าย

เสียเวหา : ก็แค่เนี่ย

น้ำ : ดินสอมา นั่ง ๆ

เหมือนสติหลุดออกไปจากตัวเพราะเสียงของเพื่อน ฉันกลับไปนั่งข้างน้ำคนที่เอ่ยเรียก ก็นั่งดูเขาถ่ายรูปครอบครัวไปตามประสา วันนี้เสียเวลาดูมีความสุขมาก ยิ้มไม่หุบเลย ปกติเขาก็เป็นคนหล่ออยู่แล้ว พอเขายิ้มบ่อย ๆ ก็ยิ่งดูหล่อและน่าหลงใหลกว่าเดิม

นั่งได้สักพักก็มีเสียงมือถือเข้า ฉันออกมาคุยหลังร้านเพราะด้านในเสียงดังเล็กน้อย ไม่อยากตะเบงเสียงเพื่อคุย

ฉัน : ว่าไง ?

พี่ปากกา : เลิกงานยัง ? มารอนานแล้วเนี่ย

รีบก็มดูเวลาก่อนก็โหมงแล้วก่อนจะพบว่ามันเลยเวลาปกติที่ฉันเลิกงาน ปานนี้พี่ปากกาคงรอและด่าฉันหุซาแน่ ๆ

น้ำ : อ้าวดินสอ ! รีบไปไหน

ฉัน : เออ ดินสอขอตัวกลับก่อนนะ พี่สาวมารับแล้ว

มะปราง : รีบกลับไปไหนเล่า อยู่ด้วยกันก่อน

ฉัน : ไม่ได้แล้ว พี่สาวมารอแล้วคะ สวัสดีค่ะ

รวบรัดตัดตอนด้วยการยกมือไหว้พ่อแม่เสียเวลา จากนั้นรีบเดินออกมาเลยอย่างไม่รอช้า ถึงหน้าร้านก็เจอพี่ปากกา นั่งรอด้วยใบหน้าบูดเขียว

พี่ปากกา : ทำไมวันนี้เลิกดึกจังวะ!!

ฉัน : วันนี้วันเกิดเฮียเวหาเจ้าของร้านนะ เขาเลยเซอร์ไพรส์

กัน ขอโทษ!

พี่ปากกา : เออ ๆ เร็ว!! ดึกแล้ว.....ง่วง!

6

-----ดินสอด-----

ฉันท : เมื่อคืนหนักหรือ?

ทุกคน : ใช่

ตอบอย่างพร้อมเพียงพร้อมทั้งสภาพแต่ละคนที่บ่งบอกว่าอิดโรย ดีแล้วที่เมื่อคืนฉันไม่หลวมตัวอยู่ต่อไม่อย่างนั้นก็คงได้เมาคอปับคออ่อนเหมือนกับทุกคน

น้ำ : มึงนั่นแหละกลับก่อนพวกกู มึงนั่นมึงก็ตกอยู่ในสภาพเดียวกับพวกกูนี้แหละ!!

มะปราง : วันนี้ยังไม่จบเว้ย เฮียเวหาบอกว่าวันนี้มีต่อเพราะเพื่อนเฮียเวหาจะมา แล้วเฮียเวหาก็ยังบอกอีกว่าถ้าใครกลับก่อน เฮียเวหาจะให้กินเต็ม ๆ ลังหนึ่ง

ทุกคนหันมามองฉันเหมือนจะบอกว่าคนที่กลับก่อนมีเพียงแค่ฉันคนเดียว ลังหนึ่งอย่างนั้นหรือ ตายแน่ ๆ แค่ขวดเดียวฉันก็คองอนได้โตะแล้วละมัง

ฉันท : ดินสอดไม่เกี่ยวนะ ดินสอดไม่รู้เรื่อง ไม่เอาด้วยหรอก

พีธีระ : เอนำดินสอ กินกับพวกกูก่อนก็ได้ เดี่ยวพวกกูไป
ส่ง

ฉัน : ไม่เอา.....

ทุกคน : ต้องเอา!!!

ถูกบังคับโดยไม่มีสิทธิปฏิเสธ ทุกคนตอนนี้หนักลัวมาก

----- 2ทุ่ม

ทุกอย่างพร้อมทั้งเครื่องดื่มและกับแก้มต่าง ๆ นานา
แต่ฉันสีไม่พร้อม ฉันโทรบอกพีปากกาแล้วแหละเพราะโดน
บังคับ พีปากกาก็ให้ดูแลตัวเองก็เท่านั้น

เฮียเวหา : เฮ้ยไอธีระ! พาน้อง ๆ มานั่งนี่ดิ

พีธีระ : ปะ

ฉัน : พีไปก่อนเลยนะ ดินสอไปเข้าห้องน้ำก่อน

พีธีระ : ออย่ามา ๆ ไปนั่งพร้อมกันนี่แหละ

โดนดึงไปนั่ง ..ไม่ให้ฉันเลี้ยงไปไหนได้เลย อุตส่าห์กะว่าจะ
เข้าไปแอบในห้องน้ำสักพักให้ทุกคนเมาไปก่อนแล้วค่อยออกมา
ฉันจะได้ดื่มไม่มาก แต่ตอนนี้ชะตากรรมเริ่มไม่สู้ดีแล้ว นีรวมหัว
แกล้งฉันซัด ๆ

พีธีระ : หวัดดีครับพี ๆ

เพื่อนเฮียเวหา : ดี.....

ยิ้มให้พี่ ๆ ทุกคน มีแต่คนหล่อ ๆ ทั้งนั้น สายตาฉันไปสะดุดเห็นเฮียกับเพื่อนเฮียเวหาคนหนึ่งซึ่งกระซิบอะไรกันสักอย่าง เฮียเวหายิ้มมุมปากแล้วจ้องมาที่ฉัน เป็นยิ้มที่หน้ากลัว ฉันไม่เข้าใจที่เขามองมาและพยายามไม่ใส่ใจ ฉันเลยแยกตัวออกมาเข้าห้องน้ำเมื่อสมโอกาสอีกครั้ง

ออกมาจากห้องน้ำเพื่อดื่มน้ำอุ่น ๆ และล้างหน้าล้างตา รู้สึกว่ายังไม่เมาเพราะแก๊งดื่มไปเล็กน้อยเท่านั้น

?? : ใจน้อง...พี่เมฆานะ เราชื่อไร ?

ฉัน : ดินสอค่ะ

ฉันตกใจในตอนแรกแต่เมื่อมองหน้าเขาดี ๆ ก็จำได้ว่าเป็นเพื่อนของเฮียเวหา แต่เขาดูไม่ค่อยมาที่นี้ ผิดกับเพื่อนคนอื่น ๆ ที่มาจนทุกคนจำหน้าได้

พี่เมฆา : น่ารักจัง มีแฟนยัง ?

ฉัน : เออ.....ยังไม่มีแฟนค่ะ

พี่เมฆา : พี่ว่าเราไปหาที่นั่งคุยกันดีกว่า

ดึงมือฉันออกมาหน้าร้านจากตอนแรกที่นั่งหลบมุมนิดหน่อย เพราะไม่อยากให้ใครเห็นและไม่คิดว่าเขาจะมาเห็นฉันด้วย

ฉันทัน : พี่เมฆาคะ! ปล่อยมือก่อนค่ะ! เดี่ยวดินสอเดินเอง!

ความจริงพี่เขาก็ไม่ได้ดูช่วยโอกาสอะไร แต่ฉันไม่อยากให้คนอื่น ๆ ในร้านมาเห็นแล้วแซวฉันไม่เลิก การถูกแซวมันไม่ใช่เรื่องตลกสำหรับฉัน

พี่เมฆา : ไม่ต้องแปลกใจหรอกว่าทำไมพี่ถึงทำแบบนี้กับเราก็คิดนะที่อยู่ดี ๆ ก็เข้ามาทักทาย เข้ามาแนะนำตัวแถมยังจับมือฉัน แต่คงไม่ถามเพราะไม่คิดว่าเขาจะมาจับหรือ

พี่เมฆา : พี่ขอยอมรับนะว่าพี่ชอบเรา พี่ชอบคนอวบ ๆ อยู่น่ารักดี แล้วดินสอก็เป็นคนนั้นที่พี่ชอบ

ฉันทัน : เออ.....? ? ?

รูกหนักมาก ฉันต้องดีใจใช่ไหมจากที่คิดว่าเขาไม่ได้มาจับพี่เขาก็หล่อนหน้าตาดีไม่แพ้เฮียเวหาเลย แต่ในสายตาของฉันทันเฮียเวหาหล่อกว่า อาการตอนนี้เป็นคนนิ่งคงพูดอะไรไม่ออก

พี่เมฆา : พี่รู้ว่าพี่รูกแรงไป และมันก็เร็วไป แต่การที่เราจะรักใครสักคนมันไม่ได้ขึ้นอยู่กับระยะเวลาหรอก เอาเป็นว่าพี่ขอเบอร์ ขอไลน์ละกันนะ...

ฉันทัน : เออ.....

ก็ยังไม่ยอมพูดอะไรไม่ออก มันเร็วไปจนฉันมีเงินจริง ๆ นั่นแหละ พี่เมฆาติดต่อเอาเบอร์และไลน์ฉันอยู่นาน สุดท้ายฉันจึงให้ไป ... นางก็หลุดด้วยแหละ จะเรียกว่า ‘ลอบดู’ ก็ได้

?? : เหอะ! นั่นมันเด็ก.....ในร้านกวนะเว้ยไอ้เมฆา

เป็นเสียงของเฮียเวหาก่อนที่สายตาของฉันจะมองเห็นไบหน้าห่อนั้น แวตตาของเขามองมาทางฉันด้วยความไม่พอใจบางอย่าง รอยยิ้มก็เหมือนยิ้มเยาะในเวลาเดียวกันด้วย

พี่เมฆา : ไอ้ห่า กูรู้เว้ย แล้วมึงมาทำไม ?

เฮียเวหา : ก็มาดูใจ ว่ามึงทำอะไรเด็ก.....ร้านกูหรือเปล่า

จากน้ำเสียงของเฮียเวหาดูเหมือนจะเมาแล้ว ก็คงไม่แปลกอะไรที่เขาจะพูดไม่รู้เรื่อง

พี่เมฆา : กูไม่ทำอะไรหรอกน่า มึงเข้าไปในร้านไป

เฮียเวหา : หี!!

เฮียเวหาทำท่าทางพิลึกแล้วเดินกลับไป ฉันเองก็ไม่ได้ใส่ใจคิดว่าตัวคงกลัวว่าฉันจะยุ่งงานเท่านั้น

ฉัน : พี่เมฆาคะ หนูว่าเรากลับเข้าไปในร้านเถอะคะ

หลังจากเอ่ยชวนเพราะคุยกันมานานแล้วกลัวว่าเพื่อน ๆ ในร้านจะว่า พี่เมฆาก็จับมือฉันเดินเข้าร้าน ฉันตกใจกับการ

กระทำนั้นสะบัดมือออก ที่ตกใจไม่ใช่เพราะหวงเนื้อหวงตัว แต่เพราะไม่เคยมีใครทำแบบนี้กับฉันก็เท่านั้น

พี่เมฆาเองก็ไม่ได้ว่าอะไรที่ฉันสะบัดมือออก เราก็ยังเดินคู่กันเข้าไปในร้าน และการกลับเข้ามาก็ทำให้ทุกคนที่หันมามอง ร้องแซวจนเป็นเรื่องปกติ

ทุกคนยกเว้นเฮียเวหา : ฮิ้ว ๆ

เพื่อนเฮียเวหา : ไปไหนกันมาวะไอ้เมฆา ฮ่า ๆ

พี่เมฆา : ไปไหนก็เรื่องของกู

เพื่อนเฮียเวหา : น้องยังเด็กนะมึง ค่อยเป็นค่อยไป อย่ารีบ

พี่เมฆา : ไอ้พวกบ้า แดก ๆ ไป

ฉันได้แต่เงยบเพราะการถูกแซวเกิดขึ้นบ่อย ๆ จนเริ่มรับมือได้ หลังจากนั้นทุกคนก็นิ่งดื่มกันอยู่สักพักก่อนจะแยกย้ายกันกลับ แต่พี่เมฆายังตามติดฉัน ค่อยถามค่อยห่วงใยตลอด ในตอนที่ถูกแซวก็มีคำถามเกิดขึ้นแต่พยายามไม่คิด ‘เขาชอบฉันจริงหรือ’

พี่เมฆา : ไม่ให้พี่ไปส่งแน่ะ

ฉัน : ไม่เป็นไรค่ะ เดี่ยวดินสอกลับกับเพื่อนค่ะ

พี่เมฆา : งั้นก็ได้ ต้อมมากเดี๋ยวดินสอรำคาญ พี่ ... พี่กลับก่อนนะ แล้วพี่จะไลน์หานะ

ฉันทัน : ค่ะ

พี่เมฆากลับไปแต่ยังทิ้งความรู้สึกแปลกประหลาดเอาไว้
มากมาย ถึงจะเคยมีคนเข้ามาจีบบ้างแต่ไม่เคยมีใครหน้าตาดี
ขนาดนี้ และที่สำคัญไม่เคยมีใครตรงไปตรงหน้าที่จะบอกชัดเจน
ว่า ‘ชอบ’ ขนาดนี้

หลังจากนั้นฉันก็ต้องเก็บร้านรอพี่ธีระสร้างเมฆาก่อน ในเมื่อ
รับปากว่าจะไปส่งฉันก็คงต้องไปส่ง มันดีก็มากแล้วด้วย และพี่ธี
ระเล่นเมฆากลับไปแบบนั้น เลอะไม่เป็นท่า ทั้งคนกิน ทั้งร้าน

กลายเป็นฉันที่ไม่ได้เมฆาต้องเก็บ!!

เฮียเวหา : ดินสอ! มานี้

อยู่ ๆ เฮียเวหาก็กพรวดพราดเข้ามาถึงฉันออกจากร้าน
ความที่มัวแต่สนใจเก็บร้านจึงไม่ทันตั้งตัว บวกกับแรงกระชาก
ของเฮียจึงทำให้ร่างกายของฉันไปตามแรงกระชาก

ฉันทัน : เฮียเวหา!! ทำอะไรคะ ปล่อยนะคะ จะไปไหน ?

ฉันทัน : เฮียเวหากะ!!

พยายามแกะมือออกเพราะดูเหมือนว่าเขาจะเมฆามากแล้ว
เฮียยังคงไม่ฟังและไม่ตอบอะไร มือก็ยังดึงฉันมาที่รถจากนั้นยึด
ฉันเข้าในรถด้วยความรุนแรง

ฉันทัน : เฮียเวหา!!! เฮียเวหาจะพาหนูไปไหน หนูไม่ไป!!

พูดได้คำเดียวว่าเจ็บไปทั้งตัวเพราะเขาผลักฉันเข้ามาในรถแรงมาก หลังจากนั้นเฮียก็ขับรถออกจากร้าน ฉันเริ่มกลัวมากกว่าเดิมอีก น้ำตาก็จะไหลเพราะเคยเจอเหตุการณ์แบบนี้ แอบชอบกับเวลาแบบนี้มันแตกต่างกันมาก

จนในที่สุดเฮียเวหาเลี้ยงรถเข้าโรงแรม หัวใจฉันเต้นแรงมาก ตอนนี้เฮียเวหาคิดอะไรอยู่นะ เขาต้องบ้าไปแล้วแน่ ๆ หรือเขาคิดว่าฉันคือแฟนเขา หรือเขาจะให้ฉันมานอนพักที่นี่ แต่มันก็ไม่น่าเป็นไปได้จากท่าทางที่เขาเป็น เขาดูมีความโกรธและโมโหสังเกตได้จากความเร็วรถ

ฉัน : เฮียเวหา มาที่นี่ทำไม!!?

เฮียเวหา : นี่ไฉนื่อง ไปเปิดห้องให้หน่อยดิ เอาเร็ว ๆ นะ / เฮียบอกพนักงานและจับมือฉันยึดไว้หลังจากพยายามลงจากรถ เฮียเวหาแข็งแรงมาก ฉันเกาะมือเขาไม่ออกเลย

ฉัน : เฮียเวหา!! เฮียพาหนูมาทำไม หนูกลัว!!

-----ดินสอ-----

ฉัน : เฮียเวหา หนูกลัวแล้ว!! เฮียมีสติหน่อย!!

ฉันถูกกระชากเข้ามาในห้องด้วยความรุนแรง ฉันกลัวมาก ๆ ความรู้สึกแอบชอบที่เคยมีเหมือนมันจะหายไปจนหมดแล้ว

เฮียเวหา : ตอนนี้อยู่ต้องการ เอาไว้พรงนี้ค่อยพูดกัน
ต้องการ..ต้องการอะไร เซ็กซ์หรือ นี่เฮียคงไม่ได้มาจนตายจะมาต้องการอะไรกับฉันนะ แล้วแฟนเฮียละ!!
เฮียไม่ไปหาเธอแล้ว!!

สมองของฉันยังมีงงไม่ทันตั้งสติได้ดี เมื่อจะอ้าปากทันทานก็ดูจะไม่เป็นผล เขาไม่ได้ฟังคำร้องขอใด ๆ ทั้งสิ้น ร่างหนาพุ่งเข้ามาดันฉันลงกับเตียงแล้วจัดการกับเสื้อผ้าของฉัน จนในที่สุดไม่เหลืออะไร

ถึงฉันจะอวบอ้วนแต่สู้แรงเฮียเวหาไม่ได้เลย เฮียเวหาแข็งแรงและไม่มีสติ หรือไม่ฉันก็อ่อนแอมาก

เฮียเวหา : อืม.. นมมิ่งใหญ่มากดินสอ

สองเต้าของฉันทูกเหี้ยเวหาดูและปีบคลึงจนมันเจ็บ แต่มันก็เคลิ้ม ๆ และเสียวไปหมดทั้งที่ฉันพยายามขัดขึ้น อาจเพราะฉันดื่มเหล้าไปด้วย

เหี้ยเวหา : อ่าร์ ~~~ กูจะใส่แล้วนะดินสอ อ๊ะ ! ~~~

กว่าจะรู้สึกตัวและตั้งสติได้ก็รู้สึกถึงอะไรบางอย่างที่แทรกตัวเข้ามาในร่างกาย และมันเจ็บจนน้ำตาจะไหล ไข้ความเสียวชานมีนงก่อนหน้านี้หายไปจนหมด

ฉันท : อ๊ะ! เจ็บ!!!

ฉันทใช้มือทุบไปที่อกของเหี้ยกับความรู้สึกนั้น ฉันทต้องการให้มันออกไปจากตัวฉันท ฉันทเจ็บ

เหี้ยเวหา : ซิงหรอ!? อ่าร์ ~~~

เหี้ยเวหาเอามันออกไปและฉันทรู้สึกโล่งมาก ร่างกายพยายามถอยหนีแต่เหี้ยเวหากดตัวฉันทไว้ สายตามองเห็นว่าเหี้ยเวหาตั้งถูงยางออกจากแก่นกายของเขาซึ่งมันใหญ่ ในตอนแรกฉันทไม่เห็นเพราะมันแต่ขัดขึ้น ตอนนี้ฉันทกลัวกว่าเดิม

เหี้ยเวหา : กูหยุดไม่ได้จริง ๆ ~- อ่าร์ ซี้ด ~~~~

เหี้ยเวหากดมมันเข้ามาในตัวฉันทอีกครั้ง มันเจ็บน้อยกว่าเดิมแต่ยังเจ็บอยู่ น้ำตาไหลเพราะความเจ็บแต่เหี้ยเวหาไม่หยุดการกระทำแต่น้อย

ฉันทัน : เจ็บ!! ฮึ๊ก.. อื้อ~~~ อร๊าสส์!!

ฉันทันเจ็บและพยายามกัดทานแต่เสียวไม่ฟังฉันทันเลย ในความเจ็บก็มีความเสียวชานปะปนไปด้วยซึ่งฉันทันไม่เข้าใจ หลังจากที่มันเข้าไปจนสุดลำเสียวเวหาก็กัดแถมมันไว้ เขาก็มาจูบปากฉันทัน กลืนเหล้าคูล้งเต็มไปหมดและฉันทันก็รู้สึกว่เสียวเริ่มขยับเอวเรื่อย ๆ

ในตอนทีฉันทันแอบชอบเขาไม่คิดเลยว่าจะมีโอกาสได้จูบ แต่ในเวลาทีหวาดกลัวเขาก็กลับทำมากกว่าจูบกับฉันทัน

ฉันทัน : อื้อ~~~ อื้อ..ซึ๊ด... เสียวเวหา.. อ๊า ๆ ๆ ๆ

ต๊บบ!! ต๊บบ!! ต๊บบ!!

เสียงเนื้อกระทบเนื้อเพิ่มจ้งหะความเร็วมากขึ้นเรื่อย ๆ และฉันทันก็เริ่มทีจะควบคุมเสียงตัวเองไม่ได้ เหมือนว่จะเป็นเสียวมากกว่าทีซึบจ้งหะพร้อมกัควบคุมเสียงของฉันทัน

เสียวเวหา : โครตพิตเลย.. ใ่วว

รู้สึกได้ว่ความเจ็บปวดมันหายไป กลายเป็นความเสียวชานเข้ามาแทนที เกิดความรู้สึกต้องการอย่างไม่รู้เพียงพอ ความแปลกใหม่ทีฉันทันได้ลิ้มลองเป็นครั้งแรกของชีวิต และมันเกิดขึ้นกัคนที่ฉันทันแอบชอบ

ฉันนอนไม่หลับหลังจากที่ฉันกับเฮียเวหาได้เสียกันแล้ว ฉันนอนร้องไห้เจี๊ยบ ๆ ทั้งคืน ส่วนเฮียเวหานะเธอ...หลับสบายเลย ฉันอยากกลับบ้านแต่ไม่รู้จะกลับไปยังไงก็เลยต้องนั่งรอเฮียเวหาตื่นจนเช้า

ตอนนี้ฉันร้องไห้จนไม่มีเสียงแล้วมีแต่น้ำตามันไหลไม่หยุด หัวก็ตื้อไปหมด ทำไมเฮียเวหาทำแบบนี้กับฉัน ถึงฉันจะชอบเฮียเวหา..แต่ก็ไม่ได้หมายความว่าเฮียจะทำแบบนี้กับฉันได้

เฮียเวหา : อ้อ~~~ไปนั่งอะไรตรงนั้น ~~ หือ~~~ เลิกร้องได้แล้วรู้ว่าทำอะไรนะ

ฉัน : ฮึ๊ก ๆ

รู้อย่างนั้นหรือ!! เมื่อคืนเฮียไม่มีสติเลยด้วยซ้ำ ความจริงเขาน่าจะไปหาแฟนตัวเองมากกว่า ทำไมต้องเอาความรู้สึกแบบนี้มาลงที่ฉันด้วย

เฮียเวหา : เตี่ยวกรับผิดชอบเอง

ฉัน : ไม่เป็นไรค่ะ ไม่ต้องรับผิดชอบ แต่ไปส่งหนูหน่อย ฮึ๊ก ๆ หนูกลับไม่ถูก

เฮียเวหา : มานอนนี่มา ยังไม่ได้นอนแน่ ๆ

เฮียพยายามดึงมือฉันเข้าไปหาแต่ฉันก็ผีนตัวไว้ ฉันเคยได้ยินว่าเฮียเวหาไม่ใช่คนเจ้าชู้ เวลาคบใครคบทีละคน เขาไม่นอกใจแฟน เรื่องพวกนั้นเป็นเรื่องโกหกสินะ

ฉันท : เฮียเวหาอย่าทำแบบนี้เลย ไปส่งหนูเถอะ

เฮียเวหา : จันไปอาบน้ำปะ เดี่ยวไปส่ง

เหมือนจะไม่รู้สึกผิดอะไรเลยกับสิ่งที่ตัวเองทำลงไป เขาไม่รู้สึกผิดอะไรเลยสินะที่ทำกับฉันท เขาต้องการแล้วจะทำอะไรกับฉันทก็ได้ อย่างนั้นหรือ

ฉันทมันแค่เด็กในร้านอย่างนั้นไซ้ไหม

ฉันท : เฮียเวหาไปส่งหนูเถอะนะ หนูอยากกลับแล้ว

เฮียเวหา : ดินสอ! ฟังนะ หนูไปส่งมึงแน่ ถ้ามึงไม่ขัดกุกบอกให้มาหากก็ไม่มา..บอกให้ไปอาบน้ำก็ไม่ไป เดี่ยวกูเอาอีกรอบเลย!

ฉันทรีบลุกไปอาบน้ำตามที่เขาสั่งอย่างไรเลย ทำไมต้องดุดันด้วย.. นี่เฮียเวหาพรากความสาวไปจากฉันทเลยนะ แล้วก็ยังไม่รู้สึกผิดอะไรเลย เมมาแล้วต้องการจะทำอะไรก็ได้ อย่างนั้นหรือ

เฮียเวหา : หิวไหม ?

ฉันท :

ไม่ตอบ สายตาของฉันทมองออกไปนอกรถกับเรื่องมากมายในหัว ร่างกายก็เจ็บระบมไปหมด เสื้อที่ใส่ก็ยังมีรอยขาดด้วย

เฮียเวหา : ไม่ต้องห่วง เดี่ยวกูจะ.....

ฉัน : กระเป๋าหนูลอยอยู่ที่ร้าน ไปส่งที่ร้านก็ได้ค่ะ แล้วเดี๋ยวหนู
กลับเอง

พูดแทรกสิ่งที่เฮียกำลังพูดเพราะไม่อยากฟังอะไรจากเฮีย
เขาก็ไม่พูดอะไรตอบกลับมานอกจากขับรถ ตลอดทางจึงเต็มไปด้วย
ด้วยความเจียบจนกระทั่งถึงร้าน

เฮียเวหา : เดี่ยวกูเข้าไปก่อน แล้วมึงค่อยเข้าไปทีหลัง เค?

ฉันพยักหน้าโดยไม่มองหน้าเฮีย เขากำลังกลัวใครเขาจะรู้
ว่าได้กับฉันสินะ อย่างว่าแหละ..หล่อรวยอย่างนี้ก็ต้องอายุเป็น
ธรรมา

เฮียเวหาเดินเข้าร้านไปส่วนฉันยืนทำใจอยู่พักใหญ่ ๆ จึง
ตามเข้าไป ก็เดินเข้าไปเจียบ ๆ ไม่พูดจาอะไร ตั้งใจว่าจะเข้าไป
หยิบกระเป๋าและรีบออกไปเลย

พีธีระ : สาวที่ไหนอะเฮียเวหา เด็ดปะ ?

ถามเมื่อเฮียเวหาเข้าไปในร้าน เหมือนรู้ว่าเฮียเวหาจะต้อง
ออกไปมีอะไรกับผู้หญิง และสิ่งที่เบ้นอยู่หรือร่องรอยบนร่างกาย
ตัวเองก็ทำให้เจ็บใจขึ้นมาจนอยากจะร้องไห้

เฮียเวหา : เด็ดดี

คนตอบนั่งลงบนโซฟาประจำของตัวเอง สายตามองมาทางฉันแล้วยิ้มเล็กน้อย ฉันรีบเดินก้มหน้าผ่านเข้าไปเอากะเป๋าพยายามปกปิดเสื้อผ้าตัวเองที่ขาดเล็กน้อยไม่ให้ใครเห็น

พีธีระ : อ้าวดินสอ ไปนอนไหนมาวะ ว่าจะให้กลับพร้อมได้น้ำ ตื่นมากก็ไม่เจอ!!

ฉัน : เอ่อ....ดินสอนอนแถวนี้แหละ

พีธีระ : แถวนี้มันตรงไหนวะ

ฉัน : ที่ของผู้หญิงที่ไม่ต้องรู้หรอก

พีธีระ : งั้นเดี๋ยวพี่ไปส่งก็ได้ ปะ กลับก่อนนะเสียเวหา

พีธีระหันไปพูดกับเสียเวหาซึ่งฉันไม่ได้มองหน้าว่าเสียทำหน้าที่ยังไง สองเท่ารีบเดินออกจากร้านเพราะอยากกลับบ้านเต็มทน

-----ดินสอ-----

ครีท!! ครีท!! ครีท!!!

ฉันงัวเงียความหาโทรศัพท์ของตัวเองที่ไม่รู้มันอยู่ตรงไหน รู้สึกลืมตาไม่ขึ้นจากสาเหตุที่ไม่ได้นอนทั้งคืน ทั้งร้องไห้แล้วถูกเฮียเวหาพาทำกิจกรรมบ้า ๆ

ฉัน : ฮัลโหล ~~~~

รับสายโดยที่ฉันยังหลับตาอยู่ด้วยซ้ำ รู้สึกได้ว่าตัวเองพูดด้วยเสียงที่งัวเงียมาก

?? : ฟังตื่นหรือ ?

ฉันลืมตาทันทีเหมือนระบบอัตโนมัติ เป็นเสียงผู้ชาย เป็นเสียงเฮียเวหานี่ O.O !! แล้วเขาเอาเบอร์ฉันมาจากไหน??

ฉัน : เฮียเวหา!!

เฮียเวหา : เออดี!! วันนี้จะมาทำงานไหม? เดี่ยวไปรับ

ฉัน : ไม่ค่ะ! แค่นี้ค่ะ

พูดจบริบวางสาย แต่หลังจากที่วางสายทำไมฉันยิ้มก็ไม่ใช่
ฉันควรจะโกรธเขาสี ในตอนที่ได้ยินคำว่า 'เดี๋ยวไปรับ' มันเหมือน
ดิ่งสติออกไปจากตัวและคิดเข้าข้างตัวเองว่านี่คือแฟนกัน

ฉัน : เฮียบ้าไรเง!! ทำไมต้องทำแบบนี้ด้วย แฟนก็มีอยู่แล้ว
จะมาทำแบบนี้ทำไม !!

พี่ปากกานางไปทำงานแล้วตั้งแต่ฉันกลับมาถึงบ้าน ฉันจึง
สามารถที่จะตะโกนด่าใครก็ได้ในบ้าน ไม่รู้เลยว่าตอนนี้มันเกิด
อะไรขึ้นกับฉันบ้าง ฉันได้กับเฮียเวหา เฮียเวหาโทรมาหาว่าจะมา
รับ มีเบอร์ฉันได้ไง... อืม.. ฉันเป็นเด็กในร้านนี้ แล้วทำไมต้อง
พูดกับฉันแบบนี้ เขามีแฟนแล้วนิ

สับสน ๆ ๆ /// $>0<$ \\

LINE!!

พี่เมฆา : ทักครับ

ฉัน : ค่ะ

พี่เมฆา : เมื่อคืนกลับไงครับ ?

ฉัน : เพื่อนมาส่งค่ะ

พี่เมฆา : เเค

ฉัน : :)

พี่เมฆา: ดินสอ วันนี้มาทำงานเปล่า ?

ฉันทัน : ไม่ได้ไปค่ะ มีอะไรหรือคะ?

พี่เมฆา : พี่ว่าจะไปหาที่ร้านอะ

ฉันทัน : :)

พี่เมฆา : จั๊นไปหาที่บ้านดีกว่า บอกหน่อยว่าบ้านอยู่ไหน

ฉันทัน : ไม่เอาค่ะ บ้านหนูหลังเล็ก ๆ เอง เตียวพี่มาลำบาก
เอาไว้ค่อยเจอกันที่ร้านก็ได้ค่ะ

พี่เมฆา : พี่รักใคร่รักจริง ไม่ว่าจะเป็นอย่างไง ... พี่รับได้
หมดแหละครับ แต่ถ้าดินสอไม่ยอมให้ไปก็ไม่เป็นไร เตียวพี่ไป
หาที่ร้านก็ได้

ฉันทัน : ขอโทษนะคะ

พี่เมฆา : ไม่เป็นไรครับ จั๊นพี่ทำงานก่อนนะคะ

เห้อ~ ถ้าพี่เมฆารู้จะคิดยังไงนะ เขาต้องว่าฉันไม่ดีแน่ ๆ
ฉันต้องบอกให้เขารู้ใหม่...เขาจะได้ไม่คิดว่าฉันให้ความหวัง แต่เขา
ก็ดีมาก ๆ หน้าตาก็ดี นิสัยก็ดี ดูจะน่ารักเอาใจใส่

มีแต่เรื่องให้คิดเลยตอนนี้

ไลน์!!!!

ฉันทัน : เฮียเวหา

ฉันทันเลือกที่จะไม่อ่านและไม่ตอบ ปล่อยให้มันดังอยู่แบบ
นั้นแหละ ไม่อยากมีปัญหา ถึงจะรักและแอบชอบเขาแค่ไหนก็

เถอะ ถึงยังไงเขาทำแบบนี้ไม่ถูกต้อง เค้ามี่แฟนแล้ว แล้วแฟน เขาก็ดีแสนดี ฉันไม่ควรที่จะเข้าไปทำลายความรักของเขาด้วย เรื่องผิดพลาดของตัวเองที่เกิดขึ้น

สิ่งที่ทำได้ตอนนี้คือนอน นอนพักอย่างเต็มที่เหมือนไม่เคย นอนมาก่อน ร่างกายทั้งร่างเปลี่ยไปหมดไม่เหลือเรี่ยวแรงที่จะลุก จากที่นอนมากินข้าวด้วยซ้ำ นี่เสียเวลาดูดพลังฉันไปหมดแล้วใช่ไหม

พอคิดแบบนี้..ภาพที่เสียจูบและดูดปากฉันไปตลอดไปจน หน้าอกทั้งสองข้างก็เข้ามาในความคิด และความรู้สึกเสียวซ่านก็ เข้ามาในโสตประสาทด้วย

ฉัน : อึย!! เลิกคิด ๆ ไม่ ๆ เขามี่แฟนแล้วนะดินสอ เลิก คิด..ต้องเลิกคิด!!

หลังจากที่ได้พักวันหนึ่งเต็ม ๆ ร่างกายของฉันก็ พร้อมที่จะไปทำงาน ถึงแม้ว่าจิตใจจะไม่ค่อยโอเคเท่าไร นักก็ตาม มันเป็นงานไง.. งานที่เป็นลูกจ้างเขา งานที่เลือก ไม่ได้ ยังไงก็ต้องไปทำ ไปก็ได้เงินเขา..ไม่ไปก็ไม่ได้เงิน

นั่นเป็นสิ่งสำคัญของชีวิตลูกจ้าง!!

อีกอย่างที่สำคัญคือฉันได้เล่าเรื่องราวที่ฉันเสียหายไปแล้ว ให้พี่สาวฟัง โดยไม่บอกว่าผู้ชายคนนั้นเป็นใคร ซึ่งพี่ปากกาก็ไม่ว่าอะไร ...นอกจากให้ฉันป้องกันและสอนให้ฉันกินยาคุม

พี่ปากกาเป็นพี่สาวที่ไม่ต่างไปจากเพื่อน พี่ปากกา..คอยแนะนำถึงแม้ว่าพี่ปากกาจะชอบด่า หรือหยอกแหย่ ๆ กับฉันก็ตาม

พี่ธีระ : คิดถึงเฮียเวหาอยู่หรือ?

นั่นเป็นประโยคแรกที่พี่ธีระทักทายฉัน มันก็ดูเป็นเรื่องปกติสำหรับทุกคนในร้านแหละ แต่ไม่ใช่ตอนที่ความสัมพันธ์ฉันกับเฮียเกิดขึ้น เมื่อไหร่จะเลิกล้อฉันกับเฮียเวหาก็คงไม่รู้ เพราะการล้อฉันแบบนี้หรือเปล่าที่มันทำให้เฮียเวหา...

ฉัน : ...บ้า! ไหนว่าจะไม่แซวแล้วไง เลิกแซวเถอะพี่ หนูขอร้อง เดี่ยวคุณณรามมาได้ยิน

.....: ได้ยินอะไรคะ ?

ฉัน / พี่ธีระ : O.O , O.O!!!!

อ้าปากค้างแล้วมองผู้หญิงผิวขาวหุ่นดีเดินเข้ามาใกล้ณรามันเอง ยิ่งเข้ามาใกล้ก็ยิ่งสวยจนเหมือนทำตัวไม่ถูก

พี่ธีระ : เปล่า ๆ ครับ แฮร์ ๆ ๆ

.....: ณรา! ไม่รอพี่เลย

เสียงที่ตามมาทำให้ฉันหันไปมองก่อนจะพบกับเฮียเวหา แต่เขาไม่ได้สนใจฉันเลยสักนิด จะสนใจได้ไงในเมื่อเขามากับแฟน เขา ฉันได้แต่ก้มหน้าเงิบ ๆ

ณรา : สมน้ำหน้า! ชอบแกลั้งตีนัก เดี่ยวณราไปเรียนต่อแล้วจะไม่มีคนให้แกลั้งนะคะ

พูดพร้อมกับเดินคู่กันไปนั่งโซฟาตัวโปรดเฮียเวหา เวลาอยู่คู่กันดูเหมาะสมมาก ๆ ดูดีไปหมดทุกอย่างเลย

ฉันแยกตัวออกมาทำงานให้ไกลจากตรงนั้น ตรงที่มันจะเห็นภาพบาดตาบาดใจ ไม่อยากเห็นเขาพลอดรักกันทั้งที่บอกรักตัวเองให้เลิกสนใจเฮียซะ

แต่ถึงจะพยายามบอกตัวเองไม่ให้คิด แต่หัวใจมันควบคุมยากจะตาย ทำได้คงเลิกชอบเฮียเวหาไปนานแล้ว

ฉัน : เห้อ..... จะยังงดีเนี่ย ลาออกดีไหมนะ แต่งานหาไม่ได้ง่าย ๆ นี้ วุฒิก็น้อย ถ้าฉันทำต่อก็มองหน้าเฮียเวหาไม่ติด แล้วก็รู้สึกผิดกับณราอีก ทุกคนในร้านรู้มีหวังได้พูดกันปากฉีกถึงหูแน่

นั่งพูดอยู่คนเดียวเหมือนคนบ้าเลย

ทำไงดีวะ !

ฉัน : แล้วทำไมเสียเวลาต้องทำแบบนี้กับฉันด้วย เสียเวลา
คิดอะไรอยู่กันแน่ เสียชอบแบบธราไม่ใช่หรือ หรือว่าเสียเวลาแค่
ต้องการจริง ๆ แต่ทำไมต้องเป็นฉันด้วยละ คิดจะแก้งฉันนั้น
หรือ?

?? : มาทำอะไรตรงนี้

ฉันรีบเข็ดน้ำตาและหันไปตามต้นเสียง พบว่าเป็นพี่เมฆา
ในตอนที่เข็ดน้ำตาเหมือนไม่รู้ตัวเลยว่ามันไหลออกมาตอนไหน
หรือเพราะอะไร

พี่เมฆา : ไม่ได้ร้องไห้ใช่ไหม? ตาแดงเขียว

ฉัน : เอ่อ...แค่นั่งพักเฉย ๆ ค่ะ สงสัยฝุ่นเข้าตา

พี่เมฆา : พี่ฝากขนมกับไอ้เวหามาอะ... ได้กินยัง ?

ฉัน : ขนม?

พี่เมฆา : ใช่ พี่ซื้อมาฝาก.... แต่ดินสอไม่ได้มาทำงาน พี่
เลยฝากไอ้เวหาเอามาให้ ยังไม่ได้หรือ?

ฉันส่ายหน้าเป็นคำตอบ หรือที่เสียโทรหาเพราะจะเอา
ขนมของพี่เมฆาให้กันแน่

พี่เมฆา : งั้นเราเข้าร้านกัน

พี่เมฆาจับมือฉันแล้วเดินเข้าไปในร้าน ฉันพยายามดึงมือ
ออกแต่ผู้ชายเวลาถือปลาหมึกก็เหนียวมาก ฉันเดินผ่านพี่ในร้าน

ที่เขามองและยิ้มแบบแซว ๆ มาทางฉัน มือก็พยายามแกะมือพี่
เมฆาออกแต่เหมือนเขาไม่รู้รู้สึกอะไรเลย แถมยังพาฉันเดินเข้าไป
หาเฮียเวหาที่นั่งอยู่กับธราอีก

พี่เมฆา : ใจเวหา !

เฮียเงยหน้ามองมาทางฉันและพี่เมฆาซึ่งตอนนี้พี่เมฆาจับ
มือฉันอยู่ เขามองนิ่ง ๆ สายตาราบเรียบแต่ฉันรู้สึกว่าเป็นสายตา
ที่ดูมาก ๆ เหมือนกำลังโกรธอะไรอยู่

เฮียเวหา : อะไรของมึง !!

พี่เมฆา : กูฝากขนมไว้ให้ดินสอ มึงยังไม่ได้ให้เธออะ?

ฉัน : พี่เมฆาปล่อยมือดินสอก่อนค่ะ

พยายามกระซิบบอกพร้อมแกะมือออก ตอนนี้อยู่ทุกคนใน
ร้านมองฉันกับพี่เมฆาตาเดียว

เฮียเวหา : กูลืม! และมันเสียแล้ว ... กูเลย-ทิ้ง-ไป เหอะ!

-----ดินสอ-----

เฮียเวหา : กูลิม! และมันก็เสียแล้ว กูเลย-ทิ้ง-ไป
เหอะ!

ฉันจับมือพี่เมฆาเมื่อเขามองเฮียเวหาหนึ่ง ๆ แค่นม
เอง..ทำไมเขามองกันเหมือนโกรธเคือง ฉันก็ไม่ได้อยากกิน
ด้วย พี่เมฆาก็มองมือที่เราจับกันก่อนจะยิ้ม ฉันไม่ได้ให้
ความหวังนะ..แค่จะบอกว่าไม่เป็นไร

เฮียเวหา : กูไม่ได้จ้ำมึงมาอ่อยผู้ชาย!! ไปทำงาน!!

ฉันรีบปล่อยมือพี่เมฆาแล้วไปทำงานของตนเองทันที
เสียงเฮียที่ตะโกนด่าทำให้ฉันตกใจมาก คนในร้านก็ตกใจไม่แพ้
กับฉัน

พี่เมฆาเดินไปนั่งข้างเฮียเวหาและคุยอะไรกันที่ฉันไม่ได้ยิน
เขาเป็นเพื่อนกันก็คงไม่มีปัญหากันเพราะเรื่องเล็ก ๆ น้อย ๆ ของ
ฉันหรอก แต่เสียงคุยของเฮียเวหาทำให้เด็กทุกคนในร้านไม่กล้า
แม้แต่จะแซวฉันเรื่องพี่เมฆา ทุกคนต่างทำงานของตัวเองเงียบ ๆ
เวลาเฮียเวหาโมโห..ใครก็รู้ว่าเฮียเวหาหน้ากลัว

ผ่านไปหลายชั่วโมงที่พีเมฆาและณรากลับไปแล้ว ฉันรู้สึกได้ถึงสายตาที่จับจ้องมาทางฉันตลอดเวลา ด้วยสายตาคม ๆ ของเฮีย ทำไมมันอึดอัดอย่างนี้เนี่ย ออดทนดิнос ออดทนไว้ ท่องไว้ ออดทน ...อย่าไปสนใจ

น้ำ : ดิнос ๆ เฮียเวหาเรียกอะ

จะเรียกฉันทำไมนะ คนยิ่งกลัว ๆ อยู่

ให้ตายเถอ!!

ฉันมองไปทางเฮียเวหาที่จ้องแบบตรง ๆ สายตาแบบนี้คือกำลังโกรธ? หรือกำลังจะเรียกฉันไปแล้วบอกว่า ‘กูไต่มึงออกโทษฐานอ่อยผู้ชาย’

เดินเข้าไปหาเฮียเวหาที่นั่งอยู่ที่โซฟาตัวเดิมซ้ำ ๆ เขาจะนั่งตรงนี้ตัวนี้ประจำไม่เคยเปลี่ยน ฉันหยุดนิ่งเมื่ออยู่ใกล้ในระดับหนึ่ง ก้มหน้าไม่สบสายตาดู ๆ คูลั่น

ฉัน : มีอะไรจะใช้ดิносอะ ?

เฮียเวหา : รู้ใช่ไหมว่าไอ้เมฆามันกำลังคิดไรอยู่

พูดไม่แรงมากแต่เหมือนมันเป็นเสียงที่กัดฟันออกมา คำถามที่ทำให้แอบตกใจเพราะคิดว่าเขาจะไต่ออกหรือไม่ก็ดำที่ไปอ่อยผู้ชาย

ฉัน : อะ...อะไรอะ? รู้อะไรอะ

เฮียเวหา : กูไม่ชอบนะที่มึงกับมันจับมือกัน

พูดเหมือนกตดรามณ์ สายตาของฉันทมองไปที่คนในร้านที่ต่างพากันมองมาทางนี้ ทุกคนก็คงคิดว่าเฮียจะต้องด่าฉันแน่ แต่พอมาคิดว่าเฮียพูดเรื่องจับมือฉันก็ไม่เข้าใจ

เฮียเวหา : อย่าให้กูเห็นอีก! แล้วเรื่องขนม กูจำได้แต่กูตั้งใจไม่เอามาให้มีอะไรไหม!

ฉันท : แต่ว่ามันมัน.....

จะพูดว่า ‘มันไม่ใช่ขนมของตัวเอง ทำไมต้องเอาไปทิ้ง’ แต่ก็ไม่กล้าพูดออกไป กลัวจะถูกไล่ออก

เฮียเวหา : ไปบอกไอ้ธีระ เอาเหล้าให้หน่อย

ฉันท : ค่ะ!

อยากจะสะบัดให้คอหักกับคำสั่งที่ไม่ได้เกี่ยวกับเรื่องงานเลย เด็กในร้านคนอื่นแพนมาหาที่ร้านเฮียก็ยังไม่ว่าอะไร นี่พี่เมษาเป็นเพื่อนแท้ ๆ ทำเป็นห้าม

อีกอย่างนั่นมันขนมของพี่เมษา ไม่อยากเอามาให้ก็จะรับมาทำไมละ ฉันทยังไม่ได้พูดอะไรเลย พูดอยู่คนเดียว...

เดินหน้าหงิกงอออกมาบอกพี่ธีระ ฉันททำอะไรได้บ้างเนี่ย พูดยังไม่ได้เลย เรียกไปฟังหรือ? เฮียก็สั่ง ๆ และหลังจากที่บอกพี่ธีระก็ยังถูกใช้ให้ยกเหล้าไปให้เฮียอีก ตั้งใจจะปฏิเสธเพราะงาน

ตัวเองก็ยังไม่เรียบร้อย แต่คนอื่นไม่มีใครเข้าหน้าเฮียได้เพราะเหมือนเขาจะอารมณ์ไม่ค่อยดี

ฉันทัน : นี่ค่ะ

วางที่โต๊ะให้เรียบร้อยเตรียมจะเดินหนีแต่เฮียก็พูดเสียงต่ำซึ่งได้ยินกันแค่สองคนมาก่อน

เฮียเวหา : อย่าลืมนะเรื่องคืนนั้นละ กูตั้งใจ อย่าทำแบบวันนี้ให้เห็น เดี่ยวกูจะอดไม่ได้!!

ฉันทัน : ลืมมันไปนะคะเฮียเวหา ดินสอไม่ได้ต้องการอะไร ดินสอจะไม่โกรธไม่เกลียดเฮียเวหาเลย เดี่ยวคุณณรรู้จะทะเลาะกันเปล่า ๆ แล้วเรื่องนี้หนูจะไม่บอกใครแน่นอนค่ะ ให้มันจบไปเลย

เฮียเวหา : มึงฟังที่กูพูดหรือเปล่าดินสอ! กูตั้งใจ!! มึงหูแตกหรือ กูบอกว่าคุณตั้งใจ!!

ฉันทัน : ตั้งใจอะไรเฮียเวหา.....

ฉันทันเหมือนจะร้องไห้เมื่อพูดขึ้นเสียงกับเฮีย มันไม่ได้ดังมากจนทุกคนได้ยินเพราะมีเสียงเพลงในร้าน แต่มันทำให้ฉันทันรู้สึกอัดอั้นอยากระบายออกมา

เฮียเวหา : ดินสอ! ถ้ามึงร้องไห้... และยังไม่รู้เรื่อง กูจะบอกทุกคนเรื่องมึงกับกู

ฉันทัน : ฮึ๊ก ๆ

เฮียเวหา : เข้าใจรีเปล่า!!

ฉันทัน : ชะ..เข้าใจแล้วค่ะ

ตอบแค่นั้นฉันทันลูกร่วงมาห้อยน้ำเลย มันกลั่นไม่อยู่จริง ๆ
ทำไมเฮียเวหาดูไม่รู้สึกลึบอะไรเลยทั้งที่เขากำลังทำผิดกับคนที่รัก
เขาและเขารักมาก ๆ ฉันทันที่ไม่ได้เกี่ยวของอะไร ทำไมต้องมาเอา
ฉันทันไปเกี่ยวของด้วย ใ้คำว่าตั้งใจของเฮียคืออะไร

-----เวหา-----

สวัสดิ์ครับทุกคน ผมเวหา... ตอนนี้อายุยี่สิบสี่ปี สูง
หนึ่งร้อยแปดสิบห้า ความสัมพันธ์ที่เกิดขึ้นระหว่างผมและ
ดินสอก็เพราะว่าผมชอบมันไง ก็ตั้งแต่ที่พวกไอ้ธีระมันชวนัน
แหละ

ผมอาจจะดูนิ่ง ๆ แต่ลึก ๆ ผมมันหวั่นไหวง่าย การที่คำ
ชวนเข้าหูและผมมองเห็นท่าทีเงินอายของดินสอ มันน่ารักไปโดย
ที่ผมไม่รู้ตัว ดินสอเป็นผู้หญิงอวบ ๆ ก็น่ารักดี เจ้าเนื้อดูน่ากอด..
เวลายิ้มก็น่ารัก แต่เวลาอยู่ใกล้ผมเธอมักจะกลัว

และผมก็ได้ทำอะไรที่ทุกคนไม่มีทางคิดว่าผมจะทำ ผมไม่
สนด้วยว่าคนอื่นจะพูดถึงยังไง ถ้าได้มันเป็นเมียผมก็ไม่อายด้วย
เพราะมันก็ดูน่ารักในแบบของมันเอง

ส่วนเรื่องธรา นั่นอะน้องแท้ ๆ ผมเอง ที่ผมกับธราไม่พูด
อะไรหรืออธิบายเวลาที่ใครเข้าใจผิดก็เพราะทั้งพี่ทั้งน้องไม่ชอบพูด
มาก ... ตามน้ำไป แล้วแต่จะคิด..

บางครั้งเรื่องส่วนตัวก็ไม่จำเป็นต้องบอกให้ทุกคนรู้

แค่คนที่อยากให้อ่านแค่นั้นก็พอ

เรื่องเดียวที่ทำให้ผมหลบออกจากหัวไม่ได้และหงุดหงิดได้
ตลอดคือไอ้เมฆา วันเกิดผมมันมาบอกผมว่าชอบดินสอ และ
อยากได้.....ให้ผมติดต่อให้หน่อย

เหอะ ! มีเหรอผมจะยอม

เปิดซิงตัดหน้ามันสิ

ต่อจากนี้ผมจะค่อย ๆ ให้ความสำคัญซื้อบื้อของดินสอและสิทธิ์
ในความเป็นคนแรกของมัน บังคับให้มันค่อย ๆ ยอมเป็นเมียผม

ผม : ฮ่า ๆ !อ้วนอ้วน !

ผมเอนหลังพิงโซฟาตัวโปรดอย่างสบายใจ นั่งดื่มเหล้าไป
ดูงานไป ไก่ล้จะเรียนจบแล้วงานก็หนักขึ้นทุกวัน แต่ร้านเหล้า

เป็นงานที่ผมชอบ รสชาติของเหล้า กลิ่นอาย..และเสียงเพลง
มันเป็นสไตล์ที่ผมชอบ

ขณะที่ผมกำลังคุยโทรศัพท์กับณรณน้องสาวสุดที่รักที่
มักจะอดอดอ้นให้ผมแหวะชื่อขนมเข้าไปให้เสมอ สายตา
ของผมเหลือบไปเห็นว่าดินสอดื่นออกจากร้าน มันจะต้อง
มารอพี่สาวเพื่อกลับพร้อมกัน ผมรีบวางสายเพื่อที่จะไปกลิ่น
แกลังมันหรือไม่กี่ไปส่งมันที่บ้าน ผมรู้นะ..ว่าบ้านมันอยู่ไหน
เพราะเคยตามไปหลายครั้ง ก็ไม่แปลกใจไหมที่ผมจะอยากรู้จัก
คนที่อยากรู้จัก

ผม : ให้อูไปส่งไหม ?

ดินสอดื่นมาแบบตกใจแถมถอยห่างออกจากผมอีกเป็น
เมตร น่าจับยึดใส่รถเข้าโรงแรมอีกจริง ๆ จะทำให้ร่องครางกอด
ตัวผมไม่ห่างเลย ผมเองก็ไม่เข้าใจว่ามันจะกลัวผมทำไม บางทีก็
เหมือนมันชอบผม แต่บางทีมันก็เหมือนกลัวจนเกลียด

ดินสอด : เออ.....ไม่เป็นไรค่ะ

ผม : ให้อูไปส่ง ส่วนพี่สาวมึง โทรบอกก็ได้ปะ

เดินเข้าไปใกล้ก่อนจะดึงมือมันไปขึ้นรถ แต่มันขึ้นตัวไม่ยอม ไม่รู้ว่าจะเล่นตัวทำไมในเมื่อก็รู้เคย ๆ กันอยู่ ทำเหมือนไม่เคยได้กันไปได้

ดินสอ : ไม่เป็นไรค่ะ! ดินสอจะรอพี่สาว

ผม: มันตึกแล้ว เตียวกูไปส่ง ทำไมพูดไม่รู้เรื่องวะ บอกว่ากูจะไปส่ง

ผมดึงแขนมันเพื่อที่จะไปที่รถแต่มันก็ฝืนตัวไว้ ใหญ่แต่ตัวเรียวแรงไม่เคยมี ผมตั้งท่าจะกระชากมันแต่มีรถคันหนึ่งมาจอดหน้าผมกับดินสอ ไฉ่เมฆา... เห็นหน้ามันแล้วผมหยุดหงิด บ้านมันผ่านทางนี้หรือทำไมต้องมาบ่อย ๆ

ไฉ่เมฆา : ทำไรดินสอวะไฉ่เวหา

ผม : ก็แค่จะไปส่งเด็ก ! ...ในร้านก็แค่นั้น

ดินสอบิดข้อมือออกจากกรอกรถผมจับกุม จากนั้นก็วิ่งไปหลบที่หลังมัน แหม่!!! ออเซอะจริง หี! พรงุ่นี่ไม่รอดแน่ ที่แท้ก็มารยาอยากจะทำอ่อยไฉ่เมฆาซินะ ฝันไปเถอะ!!

ไฉ่เมฆา : ไม่เป็นไร เตียวกูไปส่งเอง

ผมจ้องหน้าดินสอแบบขู่มัน คิดในใจว่าถ้ามึงไปกับมัน พรงุ่นี่มึงเจอแน่ และคนที่กลัวผมเป็นทุนเดิมก็น่าจะรู้ว่าต้องทำตัวแบบไหน เลือกอะไรที่มันจะไม่หาเรื่องเข้าตัวเอง

ดินสอ : ไม่เป็นไรค่ะพี่เมฆา ดินสอรอกลับพร้อมพี่สาว
เดี๋ยวก็คงมา

ได้เมฆา : งั้นพี่รอเป็นเพื่อน

ดินสอ : ค่ะ

-----ดินสอด-----

ถึงบ้านฉันก็โดนพี่ปากกาถามอะไรโบล่า ๆ เต็มไปหมด ก็นางเห็นพี่เมฆาขึ้นรถเป็นเพื่อนฉันนั่นแหละ ก็ต้องแปลกใจเป็นธรรมดาเพราะพี่เมฆาก็หล่อ บวกกับเรื่องที่ฉันบอกว่าฉันเสียสาว

ฉันก็ตอบไปตามความจริงทั้งหมด พี่เมฆาจับฉัน.. และไม่ใช่คนที่ฉันเสียสาวให้ ไม่ได้เล่าเรื่องอะไรมากก็หนีเข้าห้องเหนื่อยอกเหนื่อยใจอยากนอน แต่ไม่ว่าจะพยายามนอนแค่ไหนก็นอนไม่หลับ คำพูดของเฮียเวหา ท่าทีของเฮียเวหามั่นวนเวียนอยู่ในหัวเต็มไปหมด

ไลน์!!!! (พี่เมฆา)

พี่เมฆา : บอกพี่สาวยัง ? ว่าพี่จับน้องสาวเขา

บ้า! คิดว่าไว้ใจไม่ได้พิมพ์ตอบ เขาแสดงชัดเจนมากกว่าจับฉัน ควรบอกให้เขาหยุดหรือว่าฉันควรจะทำยังไงดีนะ

พี่เมฆา : บอกแล้วใช่ไหม ?

ฉัน : ค่ะ

พี่เมฆา : พ่อแม่ล่ะ บอกยังครับ?

อ่านแล้วรู้สึกได้ว่าพี่เมฆากำลังยิ้ม ทำไงดีนะ...ฉันไม่ได้
คิดจะให้ความหวังนะ บอกตรง ๆ จะน่าเกลียดไหม แล้วควรจะ
บอกว่ายังไง ‘หนูกับเฮียเวหาเรามีอะไรกันแล้ว’ หรือ ‘หนูไม่ได้ชอบ
พี่นะ’ ลำบากใจจัง

ฉัน : เออ.....หนูไม่ได้อยู่กับพ่อแม่ค่ะ

พี่เมฆา : อ้าว! ทำไมล่ะ?

ฉัน : พ่อแม่หนูไปทำงานที่ต่างจังหวัดค่ะ....

พี่เมฆา : อ่อ.....แย่จัง พี่ว่าจะฝากตัวสักหน่อย

ตามมาด้วยสติ๊กเกอร์กอดกัน

ไลน์!!!! (เฮียเวหา)

เฮียเวหา : ภูริ่นะว่ามึงคุยกับมันอยู่

มันแสดงบนหน้าจอ ไม่เปิดอ่านและไม่ได้ตอบ แค่เห็น
ข้อความก็ไม่อยากไปทำงานพรุ่งนี้แล้ว พยายามตั้งสติหลายครั้งก็
ยังไม่รู้ว่าเฮียต้องการอะไร กำลังทำอะไรอยู่กันแน่

ไลน์!!!! (พี่เมฆา)

พี่เมฆา : เอ้า! หาย

ไลน์!!! (เฮียเวหา)

เฮียเวหา : ปิดแล้วนอนเดี๋ยวนี้นะเว้ย

ฉันปิดแล้วนอนแต่ไม่หลับเพราะคำสั่งเสีย เพราะรำคาญ ไม่
ตอบทั้งสองนั้นแหละ เห้อ.....ทำไมวุ่นวายอย่างนี้เนี่ย เสียเวหาก็
อะไรไม่รู้..ทำแบบนี้ทำไม

**เช้าของวันที่เหมือนไม่ได้นอนเลย เพราะเมื่อคืนมั่ว
แต่นอนคิดเรื่องไม่เป็นเรื่องกับคนที่คอยหาเรื่อง และอีกคน
ที่คอยให้ใจ**

พี่ปากกา : คงจะหลับฝันดีสินะ..... เสียงไลน์ดังทั้งคืน
ดังกว่าเสียงครางกูอีก ใช้คนเมื่อคืนเปล่าน้อ.....

ฉัน : มาแซวอะไรแต่เช้าเนี่ย

พี่ปากกา : ก็มันจริงนี่หว่า

ไลน์!!!! (พี่เมฆา)

พี่เมฆา : มอนิ่งครับ

พี่ปากกา : นั่นไง

ฉัน : อย่ามาเวอร์ เรื่องเสียงมึงครางอะเบา ๆ ลงบ้าง

พี่ปากกา : ก็มันเสียวนิ

ฉัน : กูไม่ใช่ปาเตอร์ผิวมึง ไม่ต้องมาอ่อยกู

ฉันเปิดไลน์แล้วตอบพี่เมฆา ขณะที่พี่ปากกาเดินแยก
ออกไป เห็นเขาส่งมาตั้งแต่เมื่อคืนไม่ได้ตอบก็กลัวว่าจะเสีย
ความรู้สึก ส่วนเฮียเวหาไม่อยากตอบ

ฉัน : มอนิ่งค่ะ

พี่เมฆา : ให้ไปรับไหม

ฉัน : ไม่เป็นไรค่ะ

พี่ปากกา : ดินสอ ๆ มีคนมาหา

ฉัน : ใครเหรอ ?

พี่ปากกา : ออกไปดูสิ หล่อ ๆ หล่อมาก

ฉันเดินออกไปดูพร้อมกับคิดว่า 'อย่าบอกนะว่าพี่
เมฆา' อึ้งสิเขารู้จักบ้านฉันได้ไง แถมใส่ชุดนักศึกษาไปด้วย
และเมื่อชายที่ใส่ชุดนักศึกษาสีขาวหันหน้ามา ก็พบว่าเป็น...เฮีย
เวหา O.O !! ความตกใจที่คิดว่าเป็นพี่เมฆาก็กต้องตกใจมากไป
กว่าเดิม

เฮียเวหา : ไง ?

ฉัน : ฮะ....เฮียเวหา มะ.. มาได้ไง มาทำอะไรคะ

เฮียเวหา : ขึ้นรถ...

ออกคำสั่งแล้วก็ตรงเข้ามากระซอกข้อมือ ฉันนั่งพร้อมกับ
ฝันตัวไม่ยอมทำตาม ทำไมต้องมาบังคับฉันนะ

เฮียเวหา : จะขึ้นรถดี ๆ หรือจะให้ไปบอกพี่สาวมึง เลือก !

ฉัน : แล้วจะไปไหนคะ?

เฮียเวหา : กูบอกให้เลือก ไม่ได้ให้ถามกลับ !

ฉัน : เฮียเวหาก็บอกมาก่อนสิ

เฮียเวหา : ไม่ขึ้นรถใช้ไหม จั๊นแปลว่าจะให้บอก

ฉัน : ขึ้นก็ได้

ทำไมเอาแต่ใจจังเลย ความจริงเฮียเวหาควรจะได้ใจที่ฉัน เลือกที่จะเงิบไม่วุ่นวายกับชีวิตของเขา แต่ไม่เลย....กลายเป็น เขาที่เข้ามาวุ่นวายในชีวิตของฉัน

เฮียเวหา : ก็แค่นี้

ฉัน : เดียวไปบอกพี่สาวก่อน

ฉันเดินเข้าบ้าน ไม่ทันจะได้พ่นประตูเท่าไร พี่สาวก็ยืน อยู่ตรงหน้า หมายความว่า..ได้ยินทุกอย่างหมดแล้วอย่างนั้นหรือ

ฉัน : มะ.....

พี่ปากกา : กูได้ยินหมดละ กูถามคำเดียวว่า รักเขาไหม ?

ฉัน :ก็.....รัก.....แต่ว่า...

พี่ปากกา : ก็ทำตามใจตัวเองสิ กูก็ได้ว่าอะไร แต่รู้จั๊ก บ๊องกันตัวเอง อย่าให้ท้อง..

ฉันทน์ : อืม ! แต่ครั้งนี้กูจะตัดให้ขาด เขามีแฟนแล้ว..กูจะ
ออกให้ห่างเขา ถึงกูจะชอบเขาก็เถอะ

พี่ปากกา : กูว่าไม่ง่ายวะ กูดูออก มึงมันซื้อไอ้ดินสอ

ฉันทน์ :

พี่ปากกา : ไป ๆ กูจะได้ยึดบ้านทำกิจกรรมของกู

โบกมือไล่ฉันทน์ออกจากบ้านอย่างไม่ใยดีเลยพี่สาว ฉันทน์เดิน
ออกจากบ้านพร้อมกับชุดอยู่บ้าน เสื้อยืดกางเกงขาสั้นธรรมดา
ดินะที่แต่งหน้าไว้แล้วนิดหนึ่ง คือตั้งใจว่าจะชวนพี่ปากกาไปซื้อของ
ในตลาด ก็เลยแต่งนิด ๆ

หลังขึ้นรถ เฮียเวหาขับรถมาเรื่อย ๆ โดยที่ฉันทน์ไม่รู้ว่า
เฮียจะพาไปไหน ก็นั่งเงียบ ๆ เกร็ง ๆ อยู่อย่างนั้น จนเมื่อ
รู้สึกว่ามันนานเกินไปจนฉันทน์อึดอัด และคิดว่าควรที่จะถาม

ฉันทน์ : เฮียเวหาจะพาหนูไปไหน ?

เฮียเวหา :

ฉันทน์ : ว้าย!!!

นางเลี้ยวรถอย่างแรงจนตัวฉันทน์โถงอย่างไม่ได้ตั้งตัว เกือบ
ไปชนเข้ากับเฮียเวหาเลยก็ว่าได้ อะไรของเขาเนี่ย สายตาของฉันทน์

มองไปรอบ ๆ ก่อนที่จะมองเห็นว่าเป็นม่านรูด ครั้งก่อนโรงแรม
ครั้งนี้ม่านรูด

ฉันทัน : เฮียเวหา! อย่าทำอย่างนี้ได้ไหม

ยังไม่ทันที่สติจะกลับมาเขาก็ดึงฉันทันเข้าห้องหลังจากที่จอด
รถสนิท ฉันทันพยายามขึ้นตัว..แต่ก็โดนกระชากลงไปจนได้

ฉันทัน : เฮียเวหา! ฟังหนูพูดหน่อยเถอะ เฮียเวหา..หนูขอร้อง
นอกจากไม่ฟังเขาก็ยังไม่พูดอะไรด้วยด้วย มือแข็งแรงของ
เขาดันฉันทันตีตึงตึงจนเจ็บ เขาเข้ามาจะจับฉันทันแต่ฉันทันหันหน้าหนี
มือก็ดันอกไว้ไม่ให้เฮียเข้าใกล้

ฉันทัน : เฮียเวหา!!! ปล่อยหนูไปเถอะนะ อย่าทำแบบนี้เลย
คิดถึงณราบ้างสิเฮียเวหา

ฉันทันรวบรวมแรงทั้งหมดผลักเฮียออก เฮียเวหามองหน้าฉันทัน
...แล้วเดินเข้ามาหาฉันทันอีกครั้ง

เพียะ !!!

ฉันทันใช้จังหวะนี้ตบเฮียแต่ไม่แรงฉันทันกลัวนางเจ็บ

ฉันทัน : ถ้าเฮียเวหาไม่คุยกันดี ๆ หนูจะตบแรงกว่านี้

เฮียเวหา : กล้าเหรือ! ตบดิ..ตบเลย!!! แรงมีแค่นี้เหรือ ?

ฉันทัน : เฮียเวหา!!! หนูขอละ อย่าทำแบบนี้ เฮียเวหาก็มีคน
ของเฮียเวหาอยู่แล้ว

เฮียเวหา : ใครคนของกู! มึงไปเอามาจากไหน! ห๊ะ!!?

ฉัน : ฮือ~~~ เฮียเวหา ก็ธรรวไ้ เขาดีกับเฮียเวหามาก
เลยนะ...ฮือก ๆ !!

ทั้งที่ฉันตั้งใจว่าจะไม่ร้องแต่ก็ปล่อยน้ำตาไหลออกมาจนได้
ไม่ใช่ว่าฉันไม่ยอมเป็นของเขา แต่ฉันไม่ยอมเป็นรองของใคร
และฉันไม่ยอมทำร้ายคนดี ๆ อย่างธรรว เธอไม่ได้ทำผิดอะไรกับ
เรื่องนี้เลย

เฮียเวหา : แล้วมึงเคยถามกูบ้างปะ!! ว่าธรรวเป็นแฟนกู
จริงไหม ?

ฉัน : ฮือก ๆ ! นะ...หนู ฮือก ๆ ไม่กล้า ฮือ~~

เฮียเวหา : ถ้ากูบอกว่ธรรวเป็นน้องกูมึงจะยอมกูดี้ ๆ ไหม
! ?

ฉัน : ฮือก ๆ นะ...น้องหรอ ? นะ..น้องแท้ ๆ?

ฉันที่กำลังร้องให้ตั้งตัวไม่ติดเลย นี่เป็นเรื่องโกหกหรือเป็น
เรื่องจริงกันนะ จากคนที่เข้าใจว่เป็นแฟนทำไมถึงกลายเป็นน้อง
ไปได้

เฮียเวหา : ฮือ ! จะยอมได้ยั้ง ?

ฉัน : เออ.....ถึงจะเป็นน้องเฮียเวหาจริง ๆ หนูก็ไม่ยอม
หรอฮือก ฮือก ๆ

เฮียเวหา : ทำไมวะ ! ?

ฉัน : หนูว่าเราหยุดแค่นี้ละเฮียเวหา เรื่องแบบนี้มันไม่ควร
เกิดขึ้นด้วยซ้ำ

เฮียเวหา : ไหนมึงบอกว่าชอบกู

ฉัน : หนูไม่ได้พูดนะ.....

เฮียเวหา : เหอะ! เออ!! มึงไม่ได้พูด แต่ไอ้กระมันพูด !

ฉัน : ไม่ใช่ความจริงซะหน่อย

เฮียเวหา : แล้วที่ถามหากูทุกวัน คือไร ? เข้าส่องเฟสกูอีก

ฉัน : ก็เฮียเวหาเป็นเจ้าของร้านไง หนูก็เลยถามหา แล้ว
หนูก็ไม่ได้ส่องเฟสเฮียเวหาด้วย แค่เข้าไปครั้งเดียว

เฮียเวหา : โทศัพท์มึงอะหัดใส่รหัสบ้าง

-----ดินสอ-----

ตอนนี้ฉันนั่งก้มหน้าเงิบ เหยียเวห่านอนเล่นมือถือ
บนเตียงสบายใจ ฉันควรลุกเดินหนีไปเลยดีไหม แบบนี้ฉัน
ต้องทำยังไง..ทำไมฉันสับสนจัง

เหยียเวหา : เอาไง!? จะยอมกฎหรือจะอยู่ที่นี้

ฉัน :

นี่เขายังจะให้ฉันยอมอีกหรือ ใ้ที่นี้นั่งเล่นโทรศัพท์เงิบ ๆ
คิดว่าไม่สนใจแน่แล้ว อะไรของเขาเนีย

ไลน์!!!! (พี่เมฆา)

พี่เมฆา : ดินสอเข้าร้านยัง? พี่จะเข้าไปหา

เหยียเวหา : เอามานี้! คิดจะทำไร ?

เหยียเวหาแย่งมือถือฉันไปแล้ว ตัวใหญ่สะเปลา่ เอาชนะ
เขาไม่ได้เลยดินสอเอี้ย แล้วเขาจะเอาโทรศัพท์ฉันไปทำอะไรนะ?

ฉัน : เหยียเวหาเอาคืนมานะ

เหยียเวหา : อยากได้ก็มาเอา

เฮียเวหาเดินเข้าไปในห้องน้ำ ฉันไม่หลงกลหรือก ู้ทัน
หรือกหน้า ฉันไม่ตามเฮียเวหาเข้าไปนั่งลงปลายเตียงอยู่อย่างนั้น
นั่งรอนานสองนานเฮียเวหาก็ไม่ออกมาสักทีก่อนที่ฉันจะหลับไป
ตอนไหนก็ไม่รู้

-----เฮียเวหา-----

ผมเข้ามาในห้องน้ำเป็นชั่วโมงเพื่อเช็คโทรศัพท์ของ
ดินสอ บอกให้ยอมผมดี ๆ ไม่ยอม..ผมเองก็ไม่อยากใช้
กำลัง พยายามควบคุมตัวเองแบบสุด ๆ ละ คิดถึงวันที่ได้มัน
วันแรกแล้วมันอยากอีก ต้องการอีก

ผม : อ้วนอย่างนี้แรดไม่เบาอะเนี่ย หี ! หนุ่มเล็กหนุ่มใหญ่
...กูจะลบแม่ง! ให้หมด

พูดแล้วก็ลบ ลบแม่งให้หมดเลย ใครหน้าไหนก็ห้ามายุ่ง
กับเด็กของผม ผมเป็นคนหวงของไม่ให้ใครง่าย ๆ เมื่อจัดการลบ
ทุกอย่างก็ออกมาจากห้องน้ำ สิ่งที่พบคือมันหลับ

ผม : หี ! มึงโดนแน่ ใ้อ้วนอ้ย

ผมค่อย ๆ ถอดเสื้อของดินสอออกช้า ๆ อย่างมันเขี้ยว
แล้วมันก็หลับลึกมากไม่รู้ตัวเลยว่าผมพลิกตัวถอดเสื้อออกจนหมด

โธ่!! ชาวเขียว มันอ้วนแต่อ้วนขาวเนื้อแน่นไปทั้งตัวเลย นมก็
ใหญ่มาก ผมก้มดูนมอย่างลึ้มโกรธเลยก็ว่าได้

ดินสอ : อ้อ~~~~ ซีด

เริ่มหายใจแรงและครางออกมาเบา ๆ คงกำลังหลับฝัน
อยู่แน่ ๆ ผมจะทำให้มันหลับฝันถึงคืนพิเศษของเรา

จัดการปลดเปลื้องร่างกายตัวเองจนไม่เหลือสักชิ้นก่อนจะ
โลมเล่นที่ไม่ต่างไปจากการลักหลับเจ้าหมูตอสนี้ มันขาวโปิ๊ะไป
ทั้งตัวจริง ๆ ไม่รู้ว่าผมหลงอะไรมันแล้วตอสนี้

ดินสอ : อ๊ะ~~ ซีด..อ่า~~

มันเริ่มครางดังขึ้นเมื่อผมทั้งดูตูด ทั้งเลีย และเอานิ้วนำร่อง
ในช่องทางรักของมัน ทั้งแน่นทั้งดูขนาดแค่นี้ จนผมทนไม่ไหว
ต้องสอดใส่โดยไม่รอมันตื่น

ดินสอ : โ๊ะะ..อืม อ้า... เฮียเวหา!!!!

ผม : คิดว่าจะรอให้กูเอาเสร็จก่อนค่อยตื่น ใจ้ว..

ผมกดเอวลงขึ้นซ้ำ ๆ มันแน่นและเสียวมาก ไม่คิดเลยว่า
ผมจะติดใจผู้หญิงคนนี้ได้มากขนาดนี้ ยิ่งมันพยายามดันผมออก
เท่าไรผมก็ยิ่งเพิ่มจังหวะความต้องการมากขึ้นเท่านั้น จนใน
ที่สุดมันเกิดความต้องการและกอดตัวของผมแน่น

ผม : ยอมกู่เถอะดินสอ กูรู้ว่ามึงต้องการ

ดินสอ : ครึ่งนี้ครึ่งสุดท้าย

ผม : ไม่!!!

ผมไม่สนอะไรทั้งนั้น ... จัดไปสามยก ไม่ยอมก็เรื่องของมัน
... เอาจนมันนอนฟูบหลับไปกับที่นอนเลย

หลังจากที่ดินสอตื่นขึ้นมา มันก็ไม่คุยอะไรกับผมเลย
ปกติมันก็ไม่ค่อยคุยนะ เจียบ.. หลบสายตา แต่ครั้งนี้ดู
เหมือนจะโกรธ ๆ มันบอกว่าอยากกลับมาคุยก็เลยพากลับ
อย่างว่าง่าย

ระหว่างทางมันเจียบมากจนหน้าอืด ทำเหมือนอยากจะ
กระโดดลงไปจากรถฆ่าตัวตายซะอย่างนั้น

ผม: กินอะไรเปล่า ?

ฉัน:

ผม: อยากได้อะไรไหม ?

ดินสอ: โทรศัพท

ผม: ไม่ให้!

ผมยึดเอาไว้และยังไม่ยอมให้มัน เพราะรู้สึกว่ามันจะต้อง
ติดต่อกับไอเมฆาแน่ ๆ ยังไงก็ไม่ยอมให้

ดินสอ: แต่นั่นมันของดินสอนะ

ผม: มึงต้องตกลงกับกูก่อน

ดินสอ: ?

ผม: อยากรู้ใหม่ละ ?

ดินสอ:

ผม: อยากรู้ใหม่? พุด!!

ทำไมชอบให้ผมสั่ง ทั้งที่อยากคุยด้วยดี ๆ ไม่ใช่ว่าผม
อยากจะตะคอกให้มันตกใจ แต่มันช่วยคุยกับผมดี ๆ แบบที่คุย
กับไอ้เมฆมาได้ไหม

ดินสอ: อยากรู้ค่ะ

ผม: อยากรู้ก็ถามสิ ปากเล็ก ๆ ของมึงจะมีไว้ให้กูดูตัวอย่าง
เดียวหรือไง!? เดียวก็จับดูอีกรอบดีไหม

ดินสอ: บ้า! แล้วตกลงอะไรคะ?

ผม: คบกับกู แล้วห้ามคุยกับใครอีกทุกช่องทาง !!

ดินสอ: ไม่เอาหรอก

ตอบแบบไม่คิดเลย นี่ผมเข้าใจผิดไปเองว่ามันชอบผม
หรือ ทำไงละ ตอนนี่ผมก็ชอบมันไปแล้วด้วย รักมันไปแล้วด้วย
และผมก็หวงมันมากได้ ไม่มีทางที่ผมจะยอมให้มันไปได้กับใคร
อื่น

ผม: ทำไม!? มึงจะยอมอะไรกูง่าย ๆ ไม่ได้ไง

ตินสอ: หนูว่าเราจบกันแค่นี้เหอะ หนูไม่เหมาะสมกับเฮีย
เวหา หนูจน...เราต่างกัน !

ผมไม่รู้จะพูดอย่างไรกับมันดี พอยังไม่บอกเรื่องณารัก
บอกให้ใส่ใจณรา พอบอกก็มาสนใจเรื่องฐานะอีก..ทำไมผู้หญิง
เข้าใจยากนัก

-----ตินสอ-----

ฉันเสร็จเฮียเวหาอีกจนได้แถมไม่ได้เสร็จรอบเดียว..
เสร็จแล้วเสร็จอีก เสร็จจนไม่มีแรงจะเดิน ไล่เฮียเวหาบ้า
แล้วยังมาขอฉันคบอีก เฮียเวหาคิดอะไรก็ไม่รู้ คนอย่างฉันเนี่ย
นะ จะกล้าคบกับเฮียเวหา ดูสภาพดิ

หลังจากปฏิเสธเฮียเวหาไปนางเงียบกริบ.... ไม่พูดอะไรสัก
คำ จนกระทั่งขับรถมาถึงร้านเหล้า ซึ่งก็ไม่พูดอะไรกับฉัน มาถึง
หน้าร้านเฮียก็ยื่นโทรศัพท์ให้ฉัน..แต่ไม่มองหน้า พอฉันจะ
ขอบคุณเขาก็ก็นั่งหน้าเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

แยกย้ายกันเข้าร้าน ฉันทำตัวปกติเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น
ฉันเดินไปเข้าห้องน้ำก่อนและเปลี่ยนเสื้อผ้าเพราะฉันใส่กางเกงขา
สั้นมา ก่อนจะเข้ามาทำงานมันก็จะเหนื่อยและไม่ค่อยมีแรง
เท่าไรหะ ดีที่ได้นอนไปเล็กน้อย

พีธีระ: มาพอดีเลยดินสอ ! มานี่ ๆ

ฉันทัน : ?

พีธีระ: อะนี่! พี่เมฆาฝากให้

เป็นขนมที่มันน่ากินทั้งนั้น ไม่รู้ว่าพี่เมฆาจะแสดงความ
จริงใจไปถึงไหน มันยังทำให้ฉันอึดอัดใจมากขึ้น และตอนนี้ก็ไม่
อยากกินอะไรเลย

ฉันทัน: พวกพี่แบ่ง ๆ กันกินเถอะ

ส่งขนมให้กับพีธีระแล้วฉันทันก็ทำงานของฉันทันตามปกติ คอย
มองเฮียเวหาเป็นครั้ง ๆ นางดูเจียบขริ่มไปเลย หรือว่าฉันทันพูดแรง
ไปหรือเปล่านะ แต่ที่ฉันทันพูดมันคือความจริงนี่

ช่วงนี้เฮียเอาแต่ใจอะไรก็จะบังคับเอาให้ได้ พอได้ฉันทันแล้ว
ก็จะมาขอคบ ความจริงฉันทันก็ควรจะได้ใจแต่ทำไมคิดมากก็ไม่รู้ มัน
คิดมากคิดฟุ้งซ่านเต็มไปหมด

ฉันทัน : พีธีระ จะเอาเหล้าไปให้เฮียเวหาหรือ ?

พีธีระ: อ่า....

ฉันทัน: มะ เตียวดินสอเอาไปให้ ว่างพอดี

พีธีระ: เค ๆ พี่มีงานอีกเยอะเลย

ฉันเอาเหล้าวางลงตรงหน้าเฮียเวหาและพยายามมองหน้าเขา วันนี้ดูจะกินเหล้าเร็วกว่าทุกวันเลยแฮะ เพราะฉันหรือเปล่า
นะ

ฉัน: เหล้าได้แล้วค่ะ

เฮียเวหา:

ฉันค่อย ๆ หันหลังกลับหวังให้เฮียเวหาพูดอะไรบ้าง แต่ไม่.....เขาเป็นอะไรของเขาเนะ งอนหรือ? คงไม่ห rokok มั้ง เฮียเวหา คงไม่งอนคนอย่างฉันหรอก และสุดท้ายเขาก็ไม่พูดอะไรกับฉันทำให้ต้องเดินกลับไปทำงานของตัวเองเงียบ ๆ

‘ดินสอ! ตั้งสติ ฉันทำถูกแล้ว’ พยายามบอกตัวเองใจในและทำงานต่อไป จนเวลาล่วงเลยมาถึงตอนเลิกงาน ฉันมองไปทางเฮียเวหาพบว่าเขาไม่อยู่แล้ว ไม่รู้ว่ากลับไปตอนไหน

ฉัน : มะปราง ๆ

มะปราง: หี ?

ฉัน: เฮียเวหากลับแล้วหรือ ?

มะปราง: กลับนานแล้ว ...ทำไมเป็นหวงหรือ ?

ฉัน: เปล่า.....

มะปราง: หร่า ฮ่า ๆ ๆ ๆ

-----เวหา-----

ผมไม่ได้ไปที่ร้านเหล้าหลายวันเพราะไม่อยากเข้าไปเจอใครบางคน และจะเป็นใครไปได้ถ้าไม่ดินสอ ทั้งที่มันก็ได้กับผมไม่รู้กี่ครั้ง แสดงความจริงใจด้วยการขอคบก็แล้ว บอกเรื่องฉกรรจ์แล้ว แต่มันก็ยังเล่นตัว

ความเบื่อหน่ายทำให้ผมมาที่ผับของเพื่อน ผมต้องการดื่ม ต้องการใครสักคนมาแทนที่ แต่ก็เบื่อไปหมด ปากที่บอกว่าอยากดื่มก็แอบโทรไปที่ร้านตลอดว่าดินสอมาทำงานไหม ตอนนี้ผมรักมันไปแล้วเหวอ

ไม่รู้จะไปรักมันตอนไหน?

เพื่อนหนึ่ง : เป็นไรของมึง ร้อน ๆ รน ๆ

เพื่อนสอง : นั่นดิ ชวนออกมาเที่ยว แต่นั่งแข็ง

เพื่อนหนึ่ง : มึงอกหักเหวอ ?

ผม : อืม

ตอบคำถามพร้อมกับยกเหล่าเข้าปาก พวกเพื่อน ๆ ก็ต่างพากันงงว่าผมไปคบใครตอนไหน เป็นที่รู้กันอยู่ว่าผมเบื่อหน่ายเรื่องผู้หญิงในช่วงนี้

หลังวางแก้วแล้วก็กำลังจะสั่งอีกแก้ว สายตาก็มองไปเห็นดินสอที่เดินหายไปทางห้องน้ำของผับ ผมว่าผมตาไม่ฟาด ผมจำได้... แต่เมื่อก็โทรไปเช็คมาทำงานที่ร้านไม่ใช่หรือ หรือว่าโกหก

ผมเดินตามไปทางที่เห็นทันที ต้องใช่แน่ ๆ ผมจำหุ่นมันได้ หุ่นอ้วน ๆ แบบนี้จะมีสักกี่คน เดินไปก็เจอมันกำลังกอดอยู่กับผู้ชาย ตอนนั้นหุ้ออเลย ผมตรงเข้าไปกระชากมันอย่างแรง มีผัวแล้วทั้งคนกล้ามาอ้ออกับผู้ชาย

ผม : มึงนอกใจกูหรือ

ผญ : อะไร..ใครนอกใจ ฉันไม่รู้จักคุณนะคะ

ผู้หญิงคนนั้นหันมาต่อว่า เธอไม่ใช่ดินสอ นี่ผมคิดถึงมันจนตาฟาดเลยหรือ ต้องขอโทษขอโพยเป็นการใหญ่ที่จำคนผิด ดีที่สองคนนั้นไม่เอาเรื่องอะไรผม

รู้สึกว่ตอนนี้สมองของผมจะเอาดินสอออกไปไม่ได้ซะที และตอนนี้ก็ไม่มีอารมณ์เที่ยวแล้ว อะไรก็น่าเบื่อไปหมด ผมคงต้องกลับบ้านไปคิดเรื่องราวทั้งหมด ว่าควรสู้ต่อดินสอมันต่อ หรือว่าจะหยุดหัวใจตัวเอง และหาคนใหม่มาแทนที่ไปเลยดีไหม

ในเมื่อดินสอมันก็บอกว่าไม่ได้ชอบผม ต่อให้ลึกผมจะยังเชื่อว่ามันโกหกก็ตาม

กลับเข้ามาที่บ้านก็พบกับน้องสาวตัวป่วนที่ไม่ได้ออกไปไหน... จะเดินขึ้นห้องก็คงเบียดตายคนเดียว สองเท้าจึงได้เดินเข้าไปหาน้องสาวที่กำลังดูซีรีส์

ณรา : พี่เวหา ณรามีอะไรจะบอก

ผม : ว่าไงตัวเล็ก

ณรา : คือว่า.. มีเพื่อนของณราบอกว่าชอบพี่ เขาน่ารักมากเลยนะ ตัวเล็ก ๆ ขาว ๆ

ผม :

ก็ไม่ใช่คนแรกที่ณราเอามาแนะนำ แต่คนนี้ณราเอารูปมาให้ดูด้วย หน้าตาน่ารักและหุ่นดีมากด้วย หัวสมองก็ทำให้คิดว่าตัวเองควรหาใครสักคนมาคุย ไม่น่าอาจจะเข้ากันได้และลืยอ้วนที่ไม่รู้เข้ามาในใจผมได้ไง

ณรา : น่ารักไหมพี่ ช่วงนี้น้องเห็นพี่เซ็ง ๆ ลองคุยกับใครดูนะเผื่อว่าพี่จะดีขึ้น

ผม : อืม.. น่ารักดี

-----ดินสอ-----

วันนี้เป็นวันที่สี่แล้วที่เฮียเวหาไม่มาร้าน ฉันแอบมอง
หาทุกวันคิดว่าเฮียเวหาจะมาไหม จะถามพี่ ๆ เขาก็ไม่กล้า
...เดี๋ยวแซวกันอีก โลกก็ไม่ทัก เฟสก็ไม่มีการเคลื่อนไหวใด ๆ
เลย

ฉัน : ไปไหนนะ ไอ้คนบ้า! ไม่รู้เลยหรือไงว่าคนรอมันจะ
ตายอยู่แล้ว

ทั้งที่ปากเป็นคนบอกเขาว่าให้จบกันไปเท่านั้น แต่พอเขาไม่
อยู่ใจมันก็คอยแต่จะถามหา ฉันรู้เลยว่าควรจัดการความรู้สึกนี้
ยังไงถึงจะถูก

พี่เมฆา : จ๊ะเอ๋ !!

ฉัน : อู้ย! พี่เมฆา ตกใจหมดเลย

พี่เมฆา : เพ้ออะไรคนเดียวเนี่ย

ฉัน : เปล่าค่ะ

พี่เมฆา : เหนื่อยไหม ?

ฉัน : ไม่ค่ะ อืม...พี่เมฆาหนุกถามอะไรหน่อยได้ไหม ?

พี่เมฆา : ถามมาสิ

ฉัน : เฮียเวหาหายไปไหนหรือ ?

หลังจากถามออกไปพี่เมฆาก็เงียบไปเลย ตอนนั้นเองที่ฉัน
รู้ตัวว่าไม่ควรที่จะถาม ฉันนี่มันไม่เอาไหนเลย จัดการความ
รู้สึกตัวเองไม่ได้ก็ยังทำร้ายจิตใจคนอื่นอีก

พี่เมฆา :คงไปติดสาวมั่ง

ฉันทัน : อ้อ....

ทั้งที่พอจะดูออกว่าพี่เมฆาตอบไปอย่างนั้น แต่ทำไมนะ..
ความรู้สึกของฉันทันมันถึงเห็นด้วย เพราะลึก ๆ ฉันทันก็คิดว่าเสียไม่ได้
จริงใจกับฉันทันอยู่แล้ว เขาหล่อและหน้าตาดี มีฐานะ มันเป็นไปได้
ไม่ได้อยู่แล้วที่จะมาสนใจฉันทันจริง ๆ มันคงเป็นแค่การหลอกพัน
เท่านั้น

พี่เมฆา : เห้ย ! ดินสอ ร้องให้ทำไม ?

ฉันทัน : เปล่านี่ค่ะ

พี่เมฆา : ปากบอกว่าเปล่า แต่ใจมันไม่ใช่สินะ

เขายื่นผ้าเช็ดหน้าให้ฉันทัน ซึ่งฉันทันก็รับมาด้วยความเกรงใจ
ไม่รู้ตัวด้วยซ้ำว่าน้ำตาไหลได้ยังไง แค่ความคิดว่าเขามีคนอื่น
หัวใจก็หดหู่เอาดี้อ ๆ

ฉันทัน : ขอขอบคุณค่ะ

พี่เมฆา : ดินสอ พี่ถามจริงนะ...ดินสอคิดอะไรกับไอ้เวหา

ฉันทัน : เออ.....

พี่เมฆา : ไม่เอาคำว่าเปล่านั้น บอกมาเถอะพี่รับได้..พี่
พอจะดูออกเวลาที่ดินสอมองไอ้เวหา สายตาดินสอมันฟ้อง พี่
อาจหลอกตัวเองว่าไม่ใช่ แต่ลึก ๆ พี่คิดว่าดินสอชอบมัน

ฉัน :ค่ะ ก็แบบที่พี่เมฆาคิด ดินสอชอบเฮียเวหา

ในที่สุดก็พูดประโยคนี้ออกไปจนได้ พูดจบก็เป็นต้องก้มหน้าอย่างรู้สึกผิด ฉันไม่ได้ตั้งใจจะให้ความหวังใครนะ

พี่เมฆา : แล้วทำไมไม่บอกมันไปล่ะ

ฉัน : หนูคิดว่า หนูคงไม่มีอะไรจะเหมาะๆกับเฮียเวหา ผู้หญิงแบบดินสอเนี่ยนะคะจะคู่กับเขา หนูกินเยอะจะตาย เขาเลี้ยงไม่ไหวหรอก

พูดไปหัวเราะไปเหมือนมันเป็นเรื่องตลก แต่ในความรู้สึกของฉันไม่ขำเลยสักนิด ฉันคิดว่าตัวเองก็เก่งกับความรู้สึกตัวเอง มันเป็นความกลัวว่าเขาจะหลอกนั่นเอง

เวลาผ่านไปจนเข้าสองอาทิตย์แล้วนะที่เฮียเวหายังให้ฉันรอ..และไม่รู้ฉันจะรอทำไม จะสนใจทำไม จนฉันเหนื่อยที่จะรอแล้ว เขาคงไม่คิดอะไรกับฉันจริงแล้วละ ดีแล้วที่ฉันไม่เชื่อในสิ่งที่เขาพูด ไม่อย่างนั้นคงต้องนอนร้องไห้ทุกคืนแน่

แต่ในทุกวันที่ผ่านไปก็คงต้องยอมรับว่าฉันเฝ้ารอการมาที่ร้านของเฮียเสมอ

-----ดินสอ-----

ทำไมวันนี้มันเป็นวันที่แสนจะน่าเบื่อจังเลย เจียบ ๆ เหงา ๆ วันนี้เป็นวันหยุดจะทำอะไรดีนะ ทำไมน่าเบื่อไปหมด พี่เมฆาก็เจียบหายไปหลังจากที่ฉันพูดบอกความรู้สึก แต่ก็มียักทายมาบ้างนาน ๆ ครั้ง ส่วนเฮียเวหานี้หายไปเลย..

พี่ปากกา : ดินสอ!

ฉัน : อะไร! ตกใจหมดเลย

พี่ปากกา : มึงเหม่ออะไร ? ที่กูพูดอะไรมั้ย

ฉัน : อะไร ๆ พูดใหม่สิ ไม่ทันได้ฟัง

พี่ปากกา : นั่นไงกูว่าแล้ว กูบอกให้มึงเอาน้ำให้กูหน่อย

ฉัน : ออ...แปปน่ะ

พี่ปากกา : พักนี้เป็นไรวะ ไม่บ่าบอเหมือนเดิม?

นั่นสินะ... ทำไมฉันไม่บ่าบอเหมือนเดิม ปกติวันหยุดฉันต้องมีความสุขกว่านี้สิ ต้องหาเรื่องทำอะไรเพื่อเป็นการผ่อนคลายตัวเอง แต่เวลานี้สิ่งเดียวที่ฉันทำคือการนั่งเฉย ๆ

ฉันทัน : เออ! ปากกา...กว่าจะลาออก มึงคิดว่าไง

ฉันทันพูดขึ้น เป็นเรื่องที่เกิดขึ้นมาแล้วหลายวัน ฉันทันควรออกมาจากที่นั่นเพื่อเริ่มต้นความรู้สึกตัวเอง ในเมื่อฉันทันเลือกให้เฮียออกไปจากชีวิตของฉันทัน และเฮียก็ไม่แม้จะอยากมาที่ร้าน ดังนั้นฉันทันก็ควรที่จะออกมา

พี่ปากกา : ทำไม ?

ฉันทัน : ฎอยากกลับมาอยู่บ้านให้มึงเลี้ยง

พี่ปากกา : ข้าตาย

ฉันทัน : เดียวฎไปหางานทำใหม่ไ้

พี่ปากกา : ถ้ามึงออกแล้วมึงจะเอาเงินที่ไหนใช้ ให้ฎเลี้ยงมึงอะฎเลี้ยงได้...แต่มึงไม่อยากได้นู่นนี่หรือไ้

ฉันทัน : อืม.....

พี่ปากกา : หางานใหม่ให้ไ้ก่อนแล้วค่อยออกละกัน

ฉันทัน : อืม....ก็ไ้

ถึงมันจะเป็นพี่ที่พูดไม่ค่อยเพราะหรือแสดงความรักหวานๆ แต่มันเป็นพี่ที่ไ้คำปรึกษาที่ดีเหมือนมีเพื่อน และฉันทันรู้ว่ามันรักฉันทัน ฉันทันถึงไม่ค่อยงอนมัน ก็มีกันสองคนพี่น้องนี้ ถึงจะรู้ว่ามึงพอแม่แต่ก็ไ้ไ้ผูกพันแบบนี้

สายของวันฉันนอนเล่นโทรศัพท์อยู่ในห้องนอนก็เจอเฮีย
เวหาแท็กรูปน้องหมาให้ผู้หญิงคนหนึ่ง โดยเขียนว่า 'ให้มันชื่อไรดี'
ฉันกดเข้าไปดูคอมเมนต์ทันที เหมือนรอคอยการเคลื่อนไหวของ
เขาอยู่แล้ว ฉันเห็นคอมเมนต์หยอกล้อกันน่ารักเลย แต่ฉันก็ไม่
ปักใจเชื่อหรอก มันอาจจะเป็นแบบณราก็ได้

ฉัน : แต่ถ้าเขาเป็นแฟนกันจริง ๆ ละ

คิดไปคิดมาแล้วใจหาย นี่ฉันพลาดไปอีกแล้วใช่ไหม
เพราะความคิดบ้า ๆ ของฉันสินะที่ทำให้ฉันต้องมานั่งเสียใจ ตอน
นั้นทำไมฉันไม่ลองดูลองคบกับเฮียเวหา มันอาจจะดีก็ได้

ฉัน : ไม่เอาหน้าดินสอ ตัดสินใจแล้วนี่

อีกแล้ว...เป็นแบบนี้อีกแล้ว

จะร้องก็ร้องมันก็กลับไปไม่ได้

กลับไปแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว

ถ้าเขาคบกับผู้หญิงคนนั้นจริง ๆ ก็ดีแล้วนิ เขาดีกว่ฉัน
เพียบพร้อม คู่ควรกับเฮียเวหาแล้ว เขาอาจจะมีความสุขอยู่ก็ได้
ฉันทำถูกแล้วดินสอ

เช้าวันใหม่ของการมาทำงานที่คิดว่าหน้าตัวเองไม่ดีเท่า
เท่าไร ไม่อยากมาทำงานเลยด้วยซ้ำ มันหดหูหัวใจไปหมด แต่
พี่ปากกาก็บอกให้อดทนจนกว่าจะได้งานแล้วค่อยออก

พี่ปากกาก็ไปถาม ๆ ที่ร้านว่ายังรับคนใหม่ แต่ส่วนใหญ่
เขาจะรับแบบหุ่นดี ๆ ถึงไม่หุ่นดีก็ขอผอมแหละ ฉันเดินเข้าร้าน
เห็นทุกคนกำลังจัดร้านอยู่ ฉันแอบมองไปที่โซฟาตัวเดิมว่าเสีย
เวหามาหรือเปล่า แต่เอ๊ะ!!!!? มีผู้หญิงคนหนึ่งนั่งอยู่

พี่ธนะ : ไม่ต้องมองหรอกดิสนสอ วันนี้เสียเวหามา.....ผู้หญิง
นั่งที่โซฟานั้นอะ แพนเสียเวหา

‘แพนเสียเวหา’ คำนี้ดังอยู่ในหูฉันซ้ำ

ใช่! ผู้หญิงคนนั้นจริง ๆ คนที่เสียเวหาแท้กเฟสหา นี่เขา
เป็นแพนกันจริง ๆ เหรอ ทำไมฉันรู้สึกเศร้าจัง เศร้าใจจนเหมือน
ไม่กล้ากระพริบตาตัวเอง กลัวว่าน้ำตาจะไหลออกมา

พี่ธนะ : คนนี้ตัวจริง ไม่เหมือนคราวก่อน ฮ่า ๆ

.... : ไอ้ธนะ เอาสพายกับเหล้าให้กูด้วยนะ

ฉันรีบหันไปมองตามเสียง เป็นเสียเวหาจริง ๆ ด้วย ฉัน
ยิ้มให้เสียเวหาแต่เขาไม่มองฉันด้วยซ้ำ เดินไปทางผู้หญิงคนนั้น
หน้าตาเฉย หัวใจตกไปอยู่ที่พื่นกับความรู้สึกตัวเองตอนนี้

เดินเลียงออกไปห้องน้ำเมื่อพิธีระเดินไปเอาเหล้าตามที่เฮีย
เวหาสั่ง ฉันเองก็ควรจะเริ่มต้นทำงานของตัวเอง แต่ทำไมนะ...
ทำไมมันเก็บกลิ่นความรู้สึกไม่ได้

ฉันใช้มือปิดปากแน่น ๆ ก่อนที่จะฟังพู่ร้องให้ออกมา ไม่
อยากให้ใครได้ยินว่าฉันกำลังร้องไห้ พยายามจะไม่ร้องแต่ฉันก็
ทนไม่ได้ มันดีแล้วที่เป็นแบบนี้ ฉันเชื่อว่าสุดท้ายหากเลือกที่จะ
คบกับเฮียฉันก็ต้องเสียใจ เพราะฉันไม่ได้สวยและหุ่นดีแบบคนที่
เขาคบอยู่เลย

ร้องไห้พิมพ์คำคนเดียวเบา ๆ ในห้องน้ำ ร้องนานแค่ไหนไม่รู้
จนมีคนมาเคาะประตู

?? : คุณคะ! คุณ! เป็นอะไรหรือเปล่าคะ

ฉัน : เปล่าค่ะ

ฉันรีบเช็ดน้ำตาและทำตัวให้ดูเป็นปกติก่อนเปิดประตู
ออกไป และใครคนนั้นที่ฉันพบหลังจากเปิดประตูก็คือแฟนเฮีย
เวหา

แฟนเฮียเวหา : คุณเป็นอะไรหรือเปล่า ?

ฉัน : ไม่เป็นอะไรค่ะ

ยิ้มให้นางแล้วกลับเข้ามาทำงาน ฉันก้มหน้าก้มตาทำงาน
ทำงานเยอะ ๆ จะได้ไม่ต้องคิดอะไร ไม่ต้องมองเห็นอะไรทั้งนั้น

แฟนเฮียเวหา : เฮียเวหา! ไม่เอา หนูกลัว กรีด!

ในขณะที่ฉันกำลังตั้งหน้าตั้งตาทำงานอยู่ก็ได้ยินเสียงเล็ก ๆ แหลม ๆ ดังขึ้น ฉันไม่ได้หันไปมองแต่พอจะรู้ว่าเป็นเสียงใคร รู้ว่าเขากำลังหยอกล้อกันอยู่ แต่แล้วเจ้าของเสียงเล็ก ๆ ก็วิ่งมาหลบหลังฉัน

แฟนเฮียเวหา : พี่! ช่วยหนูด้วยนะ เฮียเวหาอะจะเอา จิ้งจกมาใส่หนู

ฉันยื่นเฉย ๆ เฮียเวหาวิ่งมาหยุดอยู่ตรงหน้าของฉัน จากที่หัวเราะยิ้มแยมเขาก็หุบยิ้มทันที ฉันมองหน้าเฮียเวหาแวบหนึ่งก่อนจะก้มหน้าไม่สบสายตา

รอยยิ้มของเขาที่หายไปเมื่อเห็นหน้าฉันก็เหมือนคมมีดที่ปักลงบนอกอย่างแรง มันเจ็บจุกจนแทบจะยืนไม่อยู่ด้วยซ้ำ

เฮียเวหา : อะ ๆ ไม่แก้งแล้วก็ได้ จะเอาไปทิ้งแล้ว

เหมือนจะเอาไปทิ้งแต่เฮียเวหาโยนไปด้านหลังของแฟนตัวเอง มันทำให้เธอกรีดดังมากจนฉันสับสน แต่ที่ไม่อยู่ในความคิดของฉันคือความตกใจของเธอพลักฉันจนล้มไปกองกับพื้น

ทุกคน : เหี้ย!!!!

ทุกคนในร้านร้องอย่างตลกใจ ฉัน..ยังไม่ทันตั้งตัว ฉันโดน
ผลักแล้วล้มลงกับพื้นอย่างแรงรู้สึกเจ็บที่ข้อแขน แต่ยังคงดิ้นะที่
ลุกค้ำยังไม่เข้าร้าน ไม่งั้นคงรู้สึกอายน่ากว่านี้

พีธีระ : เป็นไรเปล่าดิ้นสอ!

พีธีระเข้ามาพุงฉันให้ลุกขึ้น หลังจากที่ถูกล้มลงไปฉันก็นั่ง
งั้นเหมือนตัวเองไม่มีแรงจะยืนด้วยตัวเอง การพุงของพีธีระทำให้
ฉันได้สติ

ฉัน : ไม่เป็นไรพี่ ขอขอบคุณนะ

แฟนเฮียเวหา : ขอโทษนะคะ หนูไม่ได้ตั้งใจเพราะเฮีย
เวหาเลยนะคะที่บอกจะเอาไปทิ้ง แต่กลับแก้งหนูอีก หนูกลัว
เลยผลักพี่เขา

เฮียเวหา :

ฉัน : ไม่เป็นไรค่ะ พี่ไม่ได้เจ็บอะไร

แฟนเฮียเวหา : นี่แน่ะ เพราะเฮียเวหาแท้ ๆ เลย ขอโทษพี่
เขาเลยนะคะ

เฮียเวหา : ชะ..ขอโทษ

ฉันหันไปมองหน้าเฮียเล็กน้อย แววดตาของเขาเย็นชามาก
เขายอมขอโทษเพราะแฟนบังคับนั่นเอง ความจริงแล้วต่อให้ฉัน
ตายไปตรงหน้าเขาก็คงไม่ใส่ใจอยู่แล้ว

-----ดินสอด-----

หลังจากวันที่ฉันบาดเจ็บก็ยังมาทำงานตามปกติ เพราะมันเป็นแค่แผลเล็กน้อยก็เท่านั้น แต่ในทุกวันนี้เสียเวลา มาที่นี้ และทุกวันก็พาแฟนมาด้วยเสมอ

ฉันเบื่อก่อนที่จะทนเห็นพวกเขารักกันฉันอยากจะลาออกสาม เวลาหลังอาหาร ทำได้เพียงไปยืนบ่นคนเดียวที่หลังร้าน ไม่เข้าใจ ว่าพวกเขาจะมารักให้ฉันดูทำไม

พี่ธีระ : ดินสอดมึงบ้าเปล่า!!!

ฉัน : อะ..อะไร? ใครบ้า

พี่ธีระ : ยืนยิ้มอะไรของมึงเนี่ย ไปเลยไป ไปยืนยิ้มหน้า ร้านนู่น เดี่ยวกูให้เด็กเอาเงินไปหยอดให้ ฮ่า ๆ

ฉัน : หุ้ย! ไม่ใช่ขอทาน

พี่ธีระ : กูว่าไกลลละ ไกลลบ้า

ฉัน : นี่แหละ ๆ ชอบแกลิ่งตีนัก ฮ่า ๆ

ฉันจี๋เอวพีธีระเป็นการเอาคืน ฉันเพิ่งรู้เมื่อวานนี้เองว่าพีธีระบ้าจี้ และนี่ก็กลายเป็นจุดอ่อนที่พีธีระจะไม่กล้าแสร้งฉัน ไม่ว่าจะเรื่องอะไรทั้งนั้น ชายตัวสูงที่ฉันตามเอานี้วิ่งไปที่เอวหัวเราะจนสุดเสียง เขาพยายามจับมือไม่ให้ฉันจี๋แต่ฉันก็ไม่ยอมกลายเป็นเรื่องสนุกสะอย่างนั้น

เฮียเวหา : นี่!! มันใช้เวลามาหยอกล้อกันใหม่! กูจ้างมาทำงานนะ ไม่ได้จ้างพวกมึงมาหยอกล้อกันให้กูดู!!

เฮียเวหาตะคอกเสียงดังมาก ฉันกับพีธีระหยุดการกระทำทันทีแล้วยืนก้มหน้าตัวแข็ง เสียงเฮียเวหาครั้งนี้ ดูเอาจริงมาก ๆ ปกติเขาจะไม่จริงจังอะไรกับลูกน้อง และพวกฉันก็แค่เล่นกันเล็กน้อยเท่านั้นเอง

เฮียเวหา : ถ้ายังไม่แยกออกจากกันกูจะตัดเงินเดือน !!

ฉัน/พีธีระ :

จากที่ยืนตัวติดกันก็รีบแยกออกมาทำงานของใครของมันทันที แต่ก็อดคิดไม่ได้ว่าที่ตัวเองมาหยอกล้อกับแฟนให้ลูกน้องดูเขายังไม่ว่าเลย แค่นี้ก็ต้องมาดู แล้วดูแรงด้วย พีธีระที่เคยพูดเล่นกับเฮียยังกลัวเลย

ในเวลาเลิกงานเก็บร้านพีธีระเดินเข้ามาหา หลังจากที่โดน
เสียด่าพีธีระกับฉันทักทำงานกันเงียบ ๆ ไม่พูดจากันเลย จนตอน
ปิดร้านนี้แหละ

พีธีระ : ดินสอ! ตอนเสียด่าเราดูมึงกลัวปะ?

ฉันทัก : กลัวดิ

พีธีระ : ฎีกี่ว่านั่นแหละ ไม่เคยเห็นเสียด่าเราเป็นแบบนี้วะ

เสียด่าเรา : ไข่ธีระ! พวกมึงกระซิบอะไรกัน?

ยังไม่ทันที่ฉันทักจะได้พูดโต้ตอบอะไรเสียงของคนที่เรา
กำลังพูดถึงก็ลอยมา พวกเราพูดกันเบามาก และแน่ใจว่าจะต้อง
ไม่มีใครได้ยิน

พีธีระ : เออ..... ผมแค่ชวนดินสอมันไปกินเหล้าต่ออะเสียด่า
เรา

เสียด่าเรา : ไม่ต้องไป!! อยากรินก็รินที่ร้านนี้! ฎีกี่ให้กินฟรี
มึงจะกินหมดไหม!

พีธีระ : มะ..ไม่หมดครับ

เสียด่าเรา : ไม่หมดก็ต้องกิน! ไปเอาเหล้ามา

ฉันทักรอกตามองพีธีระแบบงง ๆ คิดว่าเขาตอบไปส่ง ๆ และ
ไม่คิดว่าเสียด่าจะให้กินแน่ จะให้พีธีระกินจริง ๆ เหรอ พีธีระเดินไป

เอาเหล่าด้วยความกลัวฉันเลยเดินตามไปด้วย เพราะจะเลิกงาน
แล้ว

พีธีระ : ดินสอ! อยู่เป็นเพื่อนกูก่อนนะ กูกำลังเสียเวหา
พวกน้ำกับมะพร้าวมันก็กลับแล้วอะ นะ ๆ

ฉัน : แต่.....

พีธีระ : นะ ๆ วันนี้กูกองตายแน่ ๆ เสียเวหาไปโกรธอะไรมา
ก็ไม่รู้ อยู่เป็นเพื่อนก่อน

ฉัน : อ่า..ก็ได้ เดียวบอกพี่สาวก่อนนะ แต่พี่ต้องไม่มานะ
ไปส่งหนูด้วย

พีธีระ : เออ ๆ

เสียเวหา : ได้ยังวะ!!!

เสียงเสียลอยมาจนฉันกับพีธีระสะดุ้ง เหมือนว่าเขาจะ
หงุดหงิดและไม่พอใจมาก ๆ เลย หรือว่าเสียทะเลาะกับแฟนแล้ว
เอามาลงกับลูกน้อง

ฉันนั่งดูเสียเวหากับพีธีระกินเหล้ากันซึ่งเป็นที่ธีระกิน
สะส่วนใหญ่ ตอนแรกพีธีระก็จะให้ฉันกินด้วยนะ แต่เสีย
เวหาบอกไม่ให้กิน ฉันกับพีธีระงงไปตาม ๆ กัน แต่ก็ต้องทำ

ตามไม่งั้นโดนไล่ออกแน่ดูท่าแล้วอะ เฮียเวหาเอาแต่บังคับพีธีระ
กินราวกับจะมอมเหล่า

ฉัน : พีธีระกลับเหอะ

ฉันก้มไปกระซิบเบา ๆ แคได้ยินกันสองคน เพราะหากกิน
ไปมากกว่านี้เจ้าตัวก็คงไปไม่ไหวแน่ ทางที่ดีชอกลับตอมนี่น่าจะ
ดีกว่า

เฮียเวหา : ไข้ธีระ!!! กิน

พีธีระ : โธ่เฮียเวหา ผมเมาแล้ว

เฮียเวหา : ไม่ต้องพูด..กินเข้าไป ถ้าพุงนี้มาไม่ได้ก็ให้พัก

พีธีระ : ผมยังต้องไปส่งดินสอมันอีกเฮียเวหา

ฉัน :

เฮียเวหา : แล้วทำไมไม่กลับมานั่งเฝ้ากันทำไม หีะ!!!

ฉันเงยบแม่ว่าจะตกใจในน้ำเสียงที่เขาตะคอก ไม่เข้าใจว่า
ทำไมจะต้องมาใส่อารมณ์กับฉันอะไรขนาดนี้ ตอมนี่มันก็เลิกงาน
แล้ว เฮียไม่มีสิทธิ์มาตะคอกกดขี่ลูกน้องนะ

เสียงโทรศัพท์เฮียเวหาดังขึ้น นางมองหน้าจอแล้วเดิน
ออกไปคุยข้างนอก แต่ยังหันกลับมาด้วยท่าทางบึ้งตึง

เฮียเวหา : ถ้าพวกมึงแอบหนี...กูไล่ออก

ฉัน : หี ! บ้าอำนาจ

พีธีระ : ดินสอ ภูริ์สึกเหมือนภูเมวอะ

ฉัน : จะไม่เมมาได้ไง เฮียเวหาเล่นให้พีกีคนเดีวจะหมด
ขวดแล้ว

พีธีระ : เหล้าหานี้ก็แรงเกิน บาดคอแสบหมดแล้วเนีย
อาร์ !!

ฉัน : พีต้องไปส่งหนูนะ

พีธีระ : พี่ว่า... ไม่ไหวอะ

เฮียเวหา : ซอบบ่นดินนักนะมึง กิน ๆ เข้าไป

เฮียเวหาตะคอกและกลับมานั่งลงที่โซฟา ยกหมดแก้ว
เหมือนอารมณ์เสียจากการไปคุยโทรศัพท์ แต่ไม่เมเท่าพีธีระ
จากสามทุ่มเป็นสี่ทุ่ม จนตอนนี้จะเที่ยงคืนแล้ว เฮียเวหาก็ยังไม่
ให้กลับ พีธีระหลับกลางอากาศไปเลย ในตอนที่พีธีระหมดสติ
ฉันรับแทบไม่ทันไม่จั่นคงตกเก้าอี้

เฮียเวหา : หี!

ฉัน : พีธีระ! ไปส่งหนูก่อน พีธีระ ไหนบอกจะไม่เมไง

เฮียเวหา : ไม่ต้องปลุกมันให้เหนื่อย เดีวภูไปส่งเอง

ฉัน : ไม่เป็นไรอะ พีธีระ ตื่นเร็ว พีธีระไปส่งดินสอก่อน.....

เฮียเวหา : ปลุกมันจนเข้ามันก็ไม่ตื่นหรือหน้า ไปกับภู

ฉัน : ไม่อะ เข้าหนูก็จะปลุก

เฮียเวหา : เดี่ยวนี้ หัดเล่นตัวเหรอ ห๊ะ!!

ฉัน : พี่ธีระ! พี่ธีระตื่น

เฮียเวหา : ดินสอ! กุพุดกับมึงอยู่นะ

ฉัน : พี่ธีระตื่น ๆ

ฉันพยายามเรียกพี่ธีระต่อเพื่อตื่น ทำไมฉันต้องกลับไป
เฮียเวหาด้วย นอนร้านก็ได้ถ้าสุดท้ายแล้วหาคนไปส่งไม่ได้

เฮียเวหา : ไม่ฟังกูใช่ไหม! ได้!!!!

เฮียเวหาพุ่งเข้ามากดฉันลงกับพื้นร้าน ดีที่เก้าอี้กับพื้นไม้
ไม่สูงมากนัก แต่ก็เจ็บหลังเอาการกับแรงกดของผู้ชาย ฉันทกใจ
และทำอะไรไม่ถูกกับการที่เฮียมาทำอะไรแบบนี้ อึกอย่างคือมัน
อยู่ในร้าน และยังมีพี่ธีระที่หมดสติด้วย

ฉัน: เฮียเวหา!!! จะทำอะไร? หนูเจ็บนะเฮียเวหา

เฮียเวหา: ก็แบบที่เคย ๆ ใจ

ฉัน: หยุดเลย! นี่มันในร้านนะคะ

เฮียเวหา: ก็มึงไม่ยอมไปกับกูดี ๆ อะ

ฉัน: ไม่ค่ะ หนูไม่ไปไหนกับเฮียเวหาทั้งนั้นแหละ

เฮียเวหา: งั้นก็เอาแม่ตรงนี้แหละ ใสธีระมันตื่นมาจะได้รู้
ไง... ว่ากูกับมึงมีไรกัน แล้วกูก็จะบอกมันไปเลยว่า หลายครั้ง
แล้วด้วย

ฉันทน์: อย่าพูดบ้า ๆ นะเฮียเวหา เฮียเวหาไม่อายุคนอื่นหรือไง แล้วไหนจะแฟนเฮียเวหาอีก

เฮียเวหา: ก็ซังแม่งมันดี แฟนก็ส่วนแฟน คนอื่นก็ส่วนคนอื่น แต่ตอนนี้กูอยาก...กับมึง มึงต้องยอมกู

ฉันทน์: หนูไม่ใช่ตุ๊กตาทายางนะเฮียเวหา ที่จะทำอะไรก็ทำอยากเอาเมื่อไหร่ก็เอาได้

เฮียเวหา: อย่างมึงเป็นตุ๊กตาไม่ได้หรอก..ใหญ่ไป เป็นหมีอะได้อยู่!

ฉันทน์: แล้วเฮียเวหาจะมาทำแบบนี้กับหนูทำไม ไปสิ....ไปทำกับตุ๊กตาทายางของเฮียเวหานั่นแล้ว..!!

เฮียเวหา: ไม่ไป!

ฉันทน์: เฮียเวหามันบ้า หนูไปชอบคนอย่างเฮียเวหาได้ไง เฮียเวหามันนิสัยไม่ดี!

อยากจะตีให้ตายแต่เฮียเวหาจับมือฉันทน์ทั้งสองข้าง แล้วก็นั่งคร่อมตัวฉันทน์ด้วย ขอมือทั้งสองข้างถูกจับแน่นมากจนรู้สึกเจ็บพยายามจะดิ้นหนีเท่าไหร่ก็ไม่เป็นผล

เฮียเวหา: แล้วไง! ?

ฉันทน์: หน้ามึน

เฮียเวหา: กูมึนตั้งนานแล้ว..มึงไม่เห็นเอง

ฉันทน์: ปล่อย !

เฮียเวหา: ปล่อยแล้วจะไปกับกูใหม่ ?

ฉันทน์ :

ฉันทน์เงยบและพยายามอดทนอย่างเต็มที่ ฉันทน์จะทำยังไงให้
พ้นไปจากคนบ้าอย่างเขา คนบ้าที่ฉันทน์ตั้งใจเลิกรักไม่ได้สักซั๊กที

เฮียเวหา : ถ้าไม่ไป กูจะเอาตรงนี้

มือเย็น ๆ ของเฮียเวหาสอดเข้ามาในเสื้อฉันทน์ ฉันทน์รีบเอามือ
ที่ได้ถือสระจับมือเฮียเวหาไว้ แต่มันดูไม่เป็นผลเมื่อมือของเฮีย
เวหาบีบคั้นเต้าของฉันทน์ พร้อมทั้งพยายามถกเสื้อในของฉันทน์ออก
จากเต้า

ฉันทน์: ปะ...ไป! ไปก็ได้ ปล่อยหนู

เฮียเวหา: งั้นก็ลูก

ยอมปล่อยฉันทน์ ฉันทน์รีบจัดระเบียบเสื้อผ้าก่อนจะคิดว่า
ตัวเองควรจะทำยังไงให้รอด ฉันทน์เดินออกจากร้านมากับเฮียเวหา
แบบง่าย ๆ เฮียเวหานางก็หน้าระริ่นเดินนำหน้า มองซ้ายมอง
ขวาให้ได้จังหวะ แล้วฉันทน์ก็วิ่ง

วิ่งแบบไม่คิดชีวิต

เฮียเวหา: เฮีย!!! ดินสอ หยุดนะ!!!

ตะโกนตามหลังมาแต่ฉันวิ่งอย่างเดียว จนฉันเห็นชอย ๆ
หนึ่งมันเป็นกำแพงบ้านฉันเลยวิ่งไปหลบ

ฉัน: ฟูว!!! เฮ้อ ๆ

ฉันคิดว่าตัวเองน่าจะวิ่งพ้นแล้ว ความเหนื่อยจึงทำให้ฉัน
ต้องการที่พักเพื่อหายใจ ไม่อย่างนั้นคงขาดใจตายแน่

เฮียเวหา: ไปกับกูได้ยัง?

ฉัน : เฮีย!!

ทำท่าจะวิ่งอีกรอบแต่เฮียเวหาจับมือฉันไว้ และไม่เพียง
เท่านั้นเมื่อเขาเอาปืนมาจ่อฉัน เพียงแค่เห็นก็ทำให้ฉันต้องหยุดนิ่ง

เฮียเวหา : ถ้ามีงหนีอีก กูยิง !

ฉัน : เฮียบ้าไปแล้วหรือไง

เฮียเวหา: ไปขึ้นรถ! ชอบนักระให้กูบังคับเนีย

ฉัน:

เฮียเวหา: ง่าย ๆ ก็น่ารักอยู่แล้ว

สุดท้ายก็หนีไม่พ้นฮีเฮียเวหาบ้า ก็ต้องยอมแต่โดยดีกลัว
ไล่ไหล สองครั้งผ่านมามันก็รู้สึกตึนนะ ยอมรับว่ารักเฮียเวหามาก
ขึ้น แต่ก็ต้องอยู่ในส่วนของฉัน แต่ครั้งนี้เฮียเวหาต้องบ้าไปแล้ว..
เฮียถึงขั้นเอาปืนมาจ่อฉัน เฮียเวหาน่ากลัวมาก